THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. IX, No. 18 JULY 1, 1933 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

Long Patience

> Nevertheless the Lord raised up judges which delivered them out of the hand of those that spoiled them. And yet they would not hearken unto their judges, but they went awhoring after other gods, and bowed themselves unto them; they turned quickly out of the way which their fathers walked in, obeying the commandments of the Lord; but they did not so. And when the Lord raised them up judges, then the Lord was with the judges and delivered them out of the hand of their enemies: for it repented the Lord because of their groanings . . . .
>
> Judges 2:16-19.

Sad summary this of Israel's history!

And, alas! of the history of God's Church in the world, throughout the ages!

And, lest we should exalt ourselves, of the individual child of God, of you and of me!

A history, weary with the mournful monotony of its ever recurring phases, like the endless sameness of the waves of the ocean rolling over the smooth slope of the sandy beach.

And the children of Israel did evil in de sight of the Lord . . . . And the Lord delivered them into the hand of their enemies that spoiled them . . . . And the Lord repented because of their groaning . . . . And the Lord sent them judges that delivered them . . . And they would not hearken unto their judges . . . . And they did evil in the sight of the Lord more than their fathers . . . . And the Lord delivered them up . . . . and they groaned . . . . and the Lord repented . . . . and He delivered them . . .

Sin and backsliding . . . retribution and chastisement . . . . repentance and groaning on the part of Israel . . . . deliverance and respite . . . . and then the whole cycle is gone all over again.

On and on! . . . .

As the sun draws the vapor from the ocean in cloud vessels, and they carry the water to the tops of the mountains there to empty themselves in pouring rains, forming streams and rivers that carry it back to the ocean . . . .

Ever recurring; never finished process!

A history weary with the monotony of its constant return to the same phase!

And its apparent vanity!

Marvelous revelation of God's long patience!

His longsuffering with Israel of the old dispensation, with His Church in the world throughout the centuries, with you and with me! . . . .

For, such is, no doubt, the central thought of this sad summary; it reveals the marvelous long patience of Jehovah, the God of His people, in all the brightness of its unchanging love, upon the dark background of Israel's obstinacy, of your sin and my sin, of the constant backsliding of His chosen Church.

Frequently Scripture speaks of this longsuffering of the Most High. The Lord is slow of anger, long of passion, longsuffering over His people. Often this wondrous virtue of Jehovah is mentioned in immediate connection with other perfections of His glorious and adorable Being, such as grace, mercy, lovingkindness and truth. Sometimes Scripture explains more fully, that He is longsuffering to usward because He does not will that any should perish, but that all should come to repentance; that He will avenge them speedily although He is longsuffering over His elect that cry unto Him day and night.

And sometimes it does not specifically speak of this long patience of Jehovah, but merely causes us to feel that it only is the reason why Israel is cast into the

crucible of affliction and suffering, yet is never consumed! . . . .

Thus it is in our passage!

The hand of the Lord was against them . . . . and they repent . . . . are delivered . . . . sin again . . . are chastised once more . . . . cry for help . . . . the Lord repents and delivers . . . .

Just repeat this story, again and again and you have the contents of the book of Judges.

And again, only repeat this same monotonous and apparently endless strain and you write the history of the Church of Christ in the world!

Times change, conditions alter, different persons appear on the stage of this history as generation after generation passes away . . . .

But the same drama in all its acts and scenes is enacted.

And through it all shines the long patience of God.

Wonderful longsuffering of Jehovah!

Longsuffering; do not say: forbearance!

These are not the same and may not be confused, although they have an element in common.

They are alike in this, that both are a revelation of the long-passion of God, of the fact, that as far as His revelation in history is concerned, the Most High need not hasten; He can afford to wait till the appointed end is attained.

They differ in this, that longsuffering is the long passion of love, forbearance is the long passion of wrath; longsuffering is God's long passion over His people, whom He loved from before the foundation of the world, whom He ordained that they should be made like unto the image of His Son, whom He forms and redeems and sanctifies till they are without spot and blemish in order that they should declare His praises; forbearance is God's long passion over the ungodly, whom He hated with sovereign hatred and ordained as vessels of wrath and whom He fits unto destruction, that His power and wrath and righteousness may be revealed in them; longsuffering is God's long passion to save, to save all, to save fully; forbearance is God's long passion to destroy, to hurl into perdition all that exalt themselves against Him and His holy name, to destroy all, to destroy fully . . . .

You entertain a stranger in your home.

He moves about freely in your dwelling as if he were the owner of your house. He helps himself to your food and drink; he clothes himself with your garments; he sleeps in your bed. And you charge him nothing at all.

Yet he assumes the attitude of wanton ingratitude over against you, his benefactor. From morning till night he acts as if you were not in the house. He neither thanks you nor even speaks to you. He goes about by the neighbors to slander you and drag your name through the mud. He orders your servants about as if they were his and maltreats them as he pleases. And he begins to beat your children, to persecute them, to kill them. But you must have him in your house until a certain time, until he served a certain purpose. And your attitude toward him is expressed in the words: I bear with you as long as necessary, then you go! . . .

Such is forbearance.

Such is also the forbearance of God, His long passion of wrath over the ungodly.

For is not the ungodly that stranger in God's house? Does he not eat God's food and drink God's drink and breathe God's air and cover himself with God's garments? Nay more, does he not himself with all his powers belong to God, with his body and soul, with his mind and will, with all he is and possesses? And does he not move about in God's creation as if he were sole and rightful lord of all? Does he not act as if God were not, and does he not say in his heart that there is no God? Does he not hold the truth in unrighteousness and, knowing God, refuse to thank and glorify Him as God. Does He not exalt himself against the Holy One and does he not persecute His children in the world and kill them all the day long? And did he not even crucify the Lord of glory? . . . .

And does he, nevertheless, not serve God's purpose until God's own appointed time?

And does not God assume the attitude over against him, that he will bear with him, until the measure of iniquity is filled, and no longer?

God's long passion of wrath!

His forbearance of the ungodly!

But different it is with respect to His long passion over His people.

It is not forbearance, the long passion of wrath; it is longsuffering, the long passion of unchangeable love!

A surgeon is called upon the perform an operation on his own child, his very flesh and blood.

The condition of the child is such, that although the operation is necessary and the only means whereby its life may be saved, it is impossible to administer an anaesthetic. In full consciousness and sensibility the child must endure the agony caused by the surgical knife. And the child is bound upon the operating table. The father cuts into his own flesh and blood. The child screams, and its screams cut into the father's heart. The child begs father to stop, implores him to hurt him no more. And father's heart bleeds with grief. Yet he continues. In spite of the awful agony of his child, of its cries and prayers, he continues to work over the son of his love, until the operation is finished . . . .

Such is longsuffering.

And such is the longsuffering of the Most High over His people.

His long passion of love, when He operates on them unto their final perfection.

When He casts them into the crucible of suffering and agony, apparently deaf to their cries.

Longsuffering! Do not say: forbearance.

God loves His people!

He loves them with an everlasting love!

Only remember, that the love of God is perfect, in deepest sense always a love of Self, because He is the highest, the only Good, the implication of perfection. The bond of perfectness with Him is love!

And as a perfect people He ordained His own! In sovereign causal love He chose them, perfect, holy, without spot and blemish. As such He has them and beholds them in His eternal counsel. And as such He loves them, has His delight in them, seeks them and has fellowship with them, the fellowship of perfect friendship.

And Israel was His people.

And the Church thruout the ages of history is His people.

Only, that people, that Church, as it actually and historically exists in the world, is not perfect as is the eternal pattern of them in the sovereign counsel of God. Far from that perfection they are by nature. For not only are not all Israel that are of Israel and is there an ungodly and reprobate carnal seed with Israel, with the Church of all times; but also the spiritual children are still far from perfection. And due to this carnal element as well as to the sin of the very elect, they often forsake the Lord that formed them and hanker after other gods. An evil disease, the fatal disease of sin and corruption cleaves to God's people as they exist and become manifest in the world.

And God loves them.

And because He loves them and would lead them to the eternal perfection of His tabernacle, that they may be His sons and daughters forever and He may walk among them as their God and bless them, He operates on them.

His is the operating hand.

The instruments are the enemies, that spoil them, that would surely destroy the Church, were it not that they were but the operating instrument in the hand of Jehovah and must serve His purpose only. And wherever Israel turned, as they bowed before Baal and Ashteroth, the hand of the Lord would be against them for evil. And the people would groan, for the enemy was cruel and would rejoice in causing them to suffer. For a long time the Lord would keep silence and refuse to listen to their cries. Though He loves His people and hates their enemies, yet He would be silent and, in spite of their cries, continue to chastise them. He was longsuffering over them.

Until they groaned to Him!

Until they let go of their Baalim and Ashteroth and repented of their sin.

Not all, indeed; but the Bochim, the Weepers, the remnant according to the election. They would weep before the Lord in true penitence and implore His mercy.

Then the Lord would repent. Not as if the Lord is mutable, but it grieves Him to see His people suffer, because of His eternal mercy over them.

And He would deliver them.

For a time He would send respite.

Until they turned back once more, when again He would stretch out His mighty operating hand to cut into the flesh and blood of His son Israel!

For God loves His people from before the foundation of the world!

Loves them with the love of perfection!

He is longsuffering over them!

Sad summary!

A historical account, wearying because of the ever recurring phases of sin and repentance, chastisement and deliverance!

And they sinned and followed after Baal and Ashteroth . . . . and the Lord delivered them into the hand of their enemies . . . . and they groaned and repented of their evil . . . . and the Lord repented and sent judges to deliver His people . . . . and they sinned again, and so on and on . . . .

Will the end never come?

Will that people never be perfected?

Will they always return to their sinful ways and make themselves abominable in the sight of God because of their backsliding and idolatry? And if they will always return to their sinful ways, will not the Lord finally destroy them? . . . .

Oh, but they would, and the Lord would have to destroy them, if their salvation depended on them and their walking in the way of the law. For, the law can never make the comers thereunto perfect. And the Bochim, the Weepers among Israel would finally realize, that One greater than the law must come, one greater than all the judges would have to arise to deliver them forever, One that could take all their sins upon Himself and bear them away forever! . . . .

And He came! And, for His people, God delivered Him, even to the death of the cross!

And He was longsuffering over His only begotten Son!

Till all was finished!

Glorious victory!

H. H.

EDITORIALS

Het Evangelie

OF

DE JONGSTE AANVAL OP DE WAARHEID DER SOUVEREINE GENADE

VIII. AANBOD

Dat de beschrijving, die Heyns ons bood van het Evangelie, misschien wel in overeenstemming is met de meest gebruikte termen en wijzen van spreken onder menschen, maar niet met de Heilige Schrift, hebben we, o. i. duidelijk aangetoond. Wie niet bij menschelijke redeneering wil leven, maar bij de openbaring der Heilige Schrift, zal dan ook geen oogenblik langer kunnen vasthouden aan de beschouwing van prof. Heyns.

We zullen thans nog moeten nagaan het bewijs, dat de professor in de Schrift meent te vinden voor zijne bewering, dat het Evangelie een algemeen aanbod van genade is, welgemeend voor alle menschen van Godswege. Doch om alle misverstand te voorkomen, zullen we eerst trachten om van Heyns te weten te komen, wat hij eigenlijk bedoelt, als hij spreekt van een "aanbod." Er is over dezen term nogal verschil van meening. Men meent soms zelfs, dat het verschil tusschen ons en degenen, die willen vasthouden aan de beschouwing, dat het Evangelie een algemeen aanbod van genade is, eigenlijk slechts loopt over een term. Dat dit niet het geval is, zal duidelijk worden, als we Heyns zelf eerst laten zeggen, wat hij door dien term verstaat, om dan onze eigene beschouwing daartegenover te stellen.

Prof. Heyns schrijft dan als volgt:

"Dat de term *aanbod van genade,* als een term waarin opgesloten ligt dat het Evangelie niet maar is een bloote verkondiging dat er vergeving der zonden is, maar een *aanbieding* van de vergeving der zonden aan den zondaar tot wien het Evangelie komt, geheel in overeenstemming is met Schrift en Belijdenis, blijkt daaruit dat beide woorden en uitdrukkingen gebruiken die hetzelfde beteekenen, en dat zelfs in versterkten zin.

"Onderscheid is te maken tusschen wat genoemd kan worden voorwerpelijk en onderwerpelijk in bezit gesteld worden en voorwerpelijk en onderwerpelijk in bezit zijn. Dat de woorden voorwerpelijk en onderwerpelijk bijzonder gelukkig uitdrukken wat er dan mee bedoeld wordt, kan niet gezegd worden, maar betere schijnen er niet te zijn. Wat bedoeld wordt is dit:

"Er is verschil tusschen het deelhebben aan de goederen van een erfenis vóór den dood des erflaters, en het deelhebben aan die goederen, nadat de erflater gestorven en de erfenis volgens testamentaire beschikking uitgedeeld is. Vóór den dood van den erflater heeft de erfgenaam nog over geen penning te beschikken; het is mogelijk dat hij zelfs in een toestand van armoede verkeert. Maar dat wil niet zeggen dat de erfgenaam eigenlijk niets voor heeft boven een vreemde, want het tegendeel is het geval. De erfgenaam heeft een bezitsrecht op de erfenis dat de vreemde wel gaarne zou willen bezitten maar niet heeft, een bezitsrecht dat hem, tenzij hij onterfd zou worden, het volle bezit in de toekomst waarborgt, want ter bestemder tijd zal hem op grond daarvan zijn aandeel worden uitgekeerd, en dan zal hij er de volle beschikking over hebben.

"Zoo is met *voorwerpelijk* in bezit gesteld worden en in bezit zijn bedoeld een in bezit stellen als dat waarmee een erflater iemand beweldadigt door diens naam op te nemen in zijn testament, en een in bezit zijn als dat van een erfgenaam zoolang de erflater leeft. Het is op een zoodanige wijze dat de zondaar door het Evangelie als aanbod van genade in bezit gesteld wordt en in bezit is van de gerechtigheid van Christus en de goederen des heils. En met *onderwerpelijk* in bezit stellen en in bezit zijn is bedoeld een in bezitstellen en in bezit zijn als door den dood des testamentmakers en de uitkeering van de erfenis teweeg gebracht wordt, zooals die geschiedt door den toepassing en deelachtigmaking des Heiligen Geestes in den weg des geloofs en der bekeering. Daardoor ontvangt de zondaar het volle bezit van de gerechtigheid van Christus, zoodanig dat hij door God gerechtvaardigd wordt, vrijspreking ontvangt van schuld en straf en het recht tot het eeuwige leven.

"Dat het bezit van de heilsgoederen door het Evangelie als aanbod van genade een voorwerpelijk bezit is, een bezit dat wel op de gerechtigheid van Christus en zelfs op de dadelijke deelachtigmaking er van door den Heiligen Geest een recht geeft als dat van een erfgenaam, een recht om vrijmoedig te komen en te nemen het brood en het water des levens, dat hij zonder die aanbieding des Evangelie niet zou kunnen hebben, maar niet een bezit dat grond kan zijn voor zijn rechtvaardigmaking, blijkt overvloedig daaruit dat het Evangelie altijd weer komt met den nadrukkelijken eisch van geloof, en niet aan de aanbieding maar aan waar *geloof in de aanbieding* de zaligheid verbindt, daaraan toevoegende dat wie niet geloofd zal hebben, verloren zal gaan, verdoemd zal worden. Die *geloofd* zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden (Mark. 16:16); opdat een iegelijk die in Hem *gelooft,* niet verderve maar het eeuwige leven hebbe (Joh. 3:16); die in den Zoon *gelooft,* die heeft het eeuwige leven (Joh. 3:36); die in Mij *gelooft,* zal leven al ware hij ook gestorven (Joh. 11:25); daarentegen: die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden (Mark. 16:16); die den Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, de toorn Gods blijft op hem.

"Voor dit in voorwerpelijk in bezit stellen gebruiken wij de term *aanbod van genade.* Wel verre dat die uitdrukking onbijbelsch of ongereformeerd zou zijn, gebruiken Gods Woord en de Belijdenisschriften daarvoor woorden die nog sterker dan aanbieden dat doet, uitdrukken dat metterdaad door het Evangelie de goederen des heils op een zoodanige wijze in het bezit worden gesteld van den zondaar tot wien het Evangelie komt. Bedoeld zijn de woorden *geven, schenken, geschonken zijn, vergeven zijn,* en dat die woorden een in bezit stellen uitdrukken, is niet te betwisten."

Nu moge het moeilijk zijn om van de zaak zelve, die de professor hier verkondigt, een heldere voorstelling te vormen, en nog moeilijker om te begrijpen, hoe een gereformeerd geloovige zulke dingen ook maar in zijn gedachten een plaats kan gunnen, wat de professor hier schrijft is duidelijk genoeg. Heyns heeft dit voor, dat we na zijne beschrijving van de beteekenis van den term "aanbod," niet weer behoeven te vragen, wat hij er eigenlijk mee bedoelt. Voor hem is het aanbod van genade een voorwerpelijk in bezit stellen van Godswege aan alle menschen van het heil in Christus. Dit is duidelijk uit het beeld van den erflater en de erfgenamen. De erflater heeft de namen der erfgenamen in zijn testament opgenomen. Dezen hebben dus werkelijk recht op de erfenis. Dat ze dit recht ontvingen hing niet aan de erfgenamen, maar alleen aan de beschikking van den erflater. Toegepast op de zaak, waarover het hier gaat, wil de voorstelling van Heyns dus, dat God, de Erflater, aan alle menschen, de erfgenamen, het recht heeft gegeven op het eeuwige leven, het recht op de heilsgoederen in Christus Jezus en zelfs het recht op de *schenking* van die heilsgoederen, op de toepassing van het heil door den Heiligen Geest. De erflater heeft in zijn testament beschikt, dat na zijn dood, de erfgoederen metterdaad onder de met name genoemde erfgenamen zullen worden uitgedeeld; zoo heeft God in Zijn testament beschikt, dat de Heilige Geest de heilsgoederen aan de erfgenamen, dat is aan alle menschen zal mededeelen. Zeg nu niet, dat we Heyns hier verkeerd voorstellen. Als zijn woorden, die we boven aanhaalden, iets beteekenen, dan beteekenen ze zeker alles, wat wij er van zeiden. Lees het zelf: "het bezit van de heilsgoederen door het Evangelie als aanbod van genade (is) een voorwerpelijk bezit, een bezit, dat wel op de gerechtigheid van Christus en *zelfs op de dadelijke deelachtigmaking er van door den Heiligen Geest een recht geeft als dat van een erfgenaam.*" Het kan wel zijn, dat Heyns zelf de volle beteekenis van hetgeen hij hier schrijft niet recht beseft, ofschoon ik overtuigd ben, dat hij het wel degelijk beseft en ook bedoelt te leeren en altijd geleerd heeft, wat in bovenaangehaalde woorden ligt uitgedrukt en opgesloten; maar hij is in elk geval verantwoordelijk voor zijne woorden. En ook hebben zijne woorden in breeden kring invloed, niet slechts door de artikelen, die hij in *De Wachter* schreef, maar nog veel meer door het onderwijs, dat hij jarenlang aan de Theologische School der Christelijke Gereformeerde Kerken heeft gegeven. Wat Heyns hier schrijft, is door vele jonge mannen, thans predikant in de Christelijke Gereformeerde Kerken, ingezogen en wordt op de meeste kansels dier kerken verkondigd. Dat is het ellendige, het hopelooze van den toestand dier kerken.

Want bovenstaande van Heyns is zuiver Remonstrantisme!

Niets anders.

God geeft allen menschen het recht op de heilsgoederen. Hij heeft allen menschen recht gegeven op hetgeen Christus heeft verworven. En Hij heeft allen menschen recht gegeven op de toepassing en schenking van dat heil, op de deelachtigmaking er van door den Heiligen Geest. Let toch even op, wat dit wil zeggen. Dit kan immers niets anders beteekenen, dan dat Heyns die deelachtigmakende genade des Geestes ook wederstandelijk voorstelt. Als Heyns dat niet bedoelt, zijn zijne woorden klinkklare onzin. Let maar op, wat het beteekent, als ik zeg, dat God, Die niet liegen kan, aan alle menschen het recht heeft gegeven op de *onwederstandelijke* genade des Heiligen Geestes. God heeft allen menschen het recht gegeven om door de onwederstandelijke genade des Heiligen Geestes te worden wedergeboren, te worden geroepen, te worden gerechtvaardigd, geheiligd, verheerlijkt. En God handhaaft natuurlijk dat recht. Hij trekt dat recht niet in. Want God is God. Wat is dan het onvermijdelijk gevolg? Dit, dat alle menschen werkelijk de zaligheid deelachtig worden. Dat is zoo duidelijk als de dag. Wil Heyns de onwederstandelijke genade des Geestes handhaven, dan worden alle menschen zekerlijk zalig. Immers, als die genade onwederstandelijk is, en alle menschen hebben er recht op, een recht van God hun geschonken, dan is er ook absoluut niets in den mensch, dat hem dat recht kan doen verliezen. Alle menschen worden dan zeker zalig.

Maar zoo bedoelt Heyns het niet. Dat spreekt wel vanzelf. Hij weet veel te goed, dat alle menschen niet zalig worden.

Wat Heyns wel bedoelt is, dat ofschoon alle menschen wel een van God gegeven recht hebben op de genade des Heiligen Geestes, door welke hun de heilsgoederen metterdaad geschonken worden, zij die genade toch niet ontvangen. En dat zij die genade des Geestes, waarop God hun recht gaf, niet ontvangen, dat ligt dan aan den mensch, die die genade des Geestes niet ontvangen wil. Met andere woorden, Heyns stelt het wel terdege zoo voor, dat de deelachtigmakende genade des Geestes wederstandelijk is. God biedt die genade des Geestes aan (het voorwerpelijk recht er op). De mensch weigert die genade des Geestes aan te nemen. En daarom ontvangen dan de erfgenamen de erfenis niet.

Daar zit het punt.

Maar hieruit blijkt dan ook duidelijk hoe door en door Remonstrantsch de voorstelling van Heyns is.

Hier zat immers ook het puntje van de Remonstrantie van 1610. Het was in die Remonstrantie alles zoo Gereformeerd! Schijnbaar veel Gereformeerder dan de voorstelling van Heyns. De mensch was geheel verdorven, ganschelijk onbekwaam tot eenig goed. Om zalig te worden was hij geheel afhankelijk van genade, loutere genade. En die genade moest hem van begin tot het einde medegedeeld worden door den Heiligen Geest. Maar of die genade onwederstandelijk was, ziet, dat wilden de Remonstranten disputabel stellen! Eer ze dat zouden gelooven en belijden, moest de zaak onbevooroordeeld worden onderzocht. En wat is nu het verschil tusschen de voorstelling der Remonstrantie en die van Heyns? Dit, dat Heyns het ook niet meer disputabel stelt. Hij wil, dat gepredikt zal worden: God biedt u de genade des Heiligen Geestes aan; Hij heeft u er recht op gegeven; gij zijt allen erfgenamen, wie gij ook zijt, want God wil, dat alle menschen zalig worden; als gij niet zalig wordt, dan komt dit doordat gij de genade des Heiligen Geestes, die u de heilsgoederen wil mededeelen, wederstaat!

Dat is het Evangelie van Heyns.

Dat is de idee van het "aanbod van genade."

En tegen die voorstelling hebben we allerlei bezwaar.

In de eerste plaats het bezwaar, dat deze voorstelling lijnrecht indruischt tegen de leer der predestinatie. Het is er een ontkenning van. Ik weet het wel, dat Heyns op dit bezwaar zal antwoorden met den dooddoener, die men tegenwoordig in zoogenaamde Gereformeerde Kerken en kringen altijd te hooren kan krijgen, dat wij niet op rationalistische wijze uit den raad Gods mogen redeneeren. Met opzet heb ik in deze artikelenreeks dan ook zelfs allen schijn van uit de predestinatie te willen redeneeren vermeden. Maar Heyns mag ook geen leer verkondigen, die tegen de waarheid der predestinatie indruischt en een feitelijke ontkenning er van is. En dat zijne voorstelling dit toch wel is, zal voor ieder duidelijk zijn, die niet moedwillig zijne oogen sluit voor het gevaar van Remonstrantisme, waarmede we door de beschouwing van Heyns worden bedreigd. Immers, als God in het Evangelie aan alle menschen het recht heeft gegeven op de heilsgoederen in Christus en op de onderwerpelijke toepassing er van door den Heiligen Geest, dan is dat ook het geval in Gods eeuwig besluit. Dan staat het ook in Gods raad zoo, dat God eigenlijk besloten heeft om diegenen te zaligen, die in Christus zullen gelooven. Zoo zeiden de Remonstranten het ook. Dan is het besluit Gods voorwaardelijk. Dan is er geen absolute verkiezing, nog veel minder eene even absolute en souvereine verwerping. Als er eene verwerping is, dan heeft God in zijn eeuwig besluit zeker niet allen menschen het recht gegeven op de heilsgoederen in Christus. En als de Heere God dit niet gedaan heeft in Zijn eeuwig en onveranderlijk besluit, dan doet Hij het ook zeker niet in het Evangelie. Ik versta wel, dat Heyns dit toch zoo wil voorstellen. In Gods eeuwig besluit geeft de Souvereine God het recht op de erfenis alleen aan de uitverkorenen. In het boek van Gods raad staan alleen de namen der verkorenen. Maar in het Evangelie laat God verkondigen, dat alle menschen erfgenamen der belofte zijn, dat ze het recht hebben op de zaligheid. En dat noemt Heyns dan een mysterie. Wie dat mysterie niet wil aanvaarden, is rationalistisch. Welnu, ik aanvaard die voorstelling niet, en ik weige ook om te aanvaarden, dat er mysterie zit in die beschouwing. Wat er wel in ligt is, dat Heyns God tot een leugenaar maakt.

Laat mij het beeld van den erflater en de erfgenamen, dat Heyns gebruikt, maar eens toepassen. De erflater maakt zijn testament op en laat het verzegelen tot den dag zijns doods. Hij heeft honderd familieleden die allen zouden kunnen verwachten, dat ze als erfgenamen in aanmerking komen. De erflater heeft echter in zijn testament aan slechts vijf en twintig recht gegeven op de erfenis. Doch, terwijl het er zoo bij staat in zijn verzegeld, nog niet geopend testament, laat hij aan al zijne honderd familieleden verkondigen, dat ze recht hebben ontvangen van hem op zijne goederen, en dat hij ze onder allen wil uitdeelen. Wat is uw oordeel over zulk een erflater? Ge zegt: hij is een leugenaar. Toch is dat juist de voorstelling, die Heyns ons biedt van God. In zijn eeuwigen raad heeft God de uitverkorenen en die alleen als erfgenamen met name genoemd. In het Evangelie laat God verkondigen, dat Hij aan alle menschen het recht op de erfenis heeft gegeven. Wat is uw oordeel? Dit: Heyns maakt God tot een leugenaar.

Natuurlijk wil ook Heyns dit niet. Met verontwaardiging zou Heyns het van zich werpen, indien ge hem zoudt beschuldigen, dat hij God wil voorstellen als een leugenaar. Alleen maar, in zijne dogmatische beschouwing stelt hij God wel als een leugenaar voor. En waar Heyns wel weet, en allen, die de zaak als hij voorstellen, het ook wel weten, dat God geen leugenaar is, daar loopt heel deze voorstelling in de praktijk der prediking en van het onderwijs hierop uit, dat men de predestinatie verzwijgt en alleen spreekt van dat aanbod des Evangelies, waarin God aan alle menschen recht geeft op de heilsgoederen. Dat dit niet slechts een abstracte conclusie is, die wij trekken uit de voorstelling van Heyns, maar tastbare werkelijkheid, is wel duidelijk uit de prediking in de Christelijke Gereformeerde Kerken.

Doch zoo is het niet. De waarheid is anders.

Zoo kan het niet zijn. En zoo leert de Schrift het ook niet. Het kan niet zoo zijn, omdat God juist de Waarachtige is, Die niet liegen kan, Die in Zijn heilig Evangelie ook nooit iets anders kan en zal verkondigen, dan Hij in Zijn eeuwigen raad heeft besloten. Indien in dien raad God heeft besloten, dat de uitverkorenen recht hebben op de heilsgoederen in Christus, dan verkondigt God dat ook zoo in het heilig Evangelie. Maar de Schrift leert het ook alzoo niet. Waar zou God in het Evangelie toch laten verkondigen, dat Hij allen

menschen het recht heeft gegeven op de erfenis, dat zij allen erfgenamen zijn? Zooals we eerder hebben aangetoond, het tegendeel is juist waar. De erfgenamen worden in de Schrift met name genoemd. En die erfgenamen zijn niet alle menschen, maar Abraham en zijn zaad, Gal. 3. En opdat wij geen fout zouden begaan en dit zaad van Abraham niet in te breeden zin opvatten zouden, leert de Schrift ook nog nadrukkelijk, dat niet alle kinderen des vleesches behooren tot het zaad der belofte. Maar indien wij van Christus zijn, zoo zijn wij Abrahams zaad en naar de beloftenis erfgenamen, Rom. 9, Gal. 3. En aan die erfgenamen zweert God met een duren eed bij Zichzelven, dat Hij hen zal zegenen, opdat Hij hun overvloediger zou bewijzen de onveranderlijkheid van Zijnen raad. Hebr. 6:13, v.v. In het Evangelie laat God niet iets anders verkondigen, dan Hij in Zijn raad heeft besloten. Want God is één; en Hij is de Waarachtige, Die niet liegen kan!

Bovendien strijdt heel de voorstelling van Heyns tegen de waarheid van de particuliere voldoening van Christus. Allen menschen, zegt Heyns, geeft God voorwerpelijk recht op de gerechtigheid van Christus. Doch, indien dit waar zou zijn, dan kan het niet anders, of God heeft dat recht ook voorwerpelijk gerealiseerd in den zoendood van onzen Heiland. Immers, de gerechtigheid, waarvan Heyns zegt, dat alle menschen er recht op hebben en in het Evangelie ontvangen, is de gerechtigheid, die wortelt in en rust op het lijden en sterven des Heilands en die in Zijne opstanding is verzegeld en aan het licht getreden. De gerechtigheid is dus voorwerpelijk gerealiseerd voor allen, die voorwerpelijk in Christus zijn, door Hem aan het kruis werden vertegenwoordigd. Zijn dat nu alle menschen, dan is er voorwerpelijk gerechtigheid voor alle menschen; dan kan het ook verkondigd worden, dat alle menschen voorwerpelijk recht hebben op de gerechtigheid van Christus. Zijn dat alleen de uitverkorenen, dan is er alleen voor de uitverkorenen een voorwerpelijk recht op die gerechtigheid door den dood van Christus verworven; en dan kan het ook onmogelijk worden verkondigd, dat alle menschen recht hebben op die gerechtigheid van Christus. Hoe zou God toch iets laten verkondigen, dat er niet is, dat niet bestaat, de mogelijkheid waarvan zelfs voor eeuwig is afgesneden? Welnu, de waarheid is, dat Christus niet voor alle menschen is gestorven, dat er dus ook voorwerpelijk geen recht is voor alle menschen op de gerechtigheid van Christus, en dat dit ook niet kan worden verkondigd. Het recht op de gerechtigheid van Christus is alleen voor de uitverkorenen. De voldoening van Christus is particulier. Heyns wil mij dit toestemmen. Dat weet ik wel. Maar dan moet hij mij ook toestemmen, dat die andere voorstelling van hem, dat God allen menschen het voorwerpelijk recht geeft op de gerechtigheid van Christus, lijnrecht indruischt tegen de Gereformeerde, Schriftuurlijke waarheid van de particuliere voldoening.

Dat de voorstelling van Heyns ook strijdt tegen de Schriftuurlijke en Gereformeerde waarheid van de onwederstandelijke werking des Heiligen Geestes, waardoor de zaligheid aan de uitverkorenen wordt geschonken en in hen wordt uitgewerkt, hebben we boven reeds duidelijk gemaakt. Doch we willen er nog op wijzen, dat Heyns in de verdere uitwerking van zijne voorstelling ook metterdaad de onwederstandelijke genade des Heiligen Geestes ontkent. Hij doet dit, als hij zegt, dat de zaligheid niet is verbonden aan de aanbieding, dat is, aan het recht, dat God iemand op de zaligheid geeft, maar aan het geloof des menschen, en als hij dan dat geloof voorstelt, niet als een gave Gods, waardoor Hij mij in bezit stelt van de zaligheid, maar als een *eisch* Gods, waaraan de mensch moet voldoen om zalig te worden. Zoo toch schrijft Heyns:

"Dat het bezit van de heilsgoederen door het Evangelie als aanbod van genade een voorwerpelijk bezit is, een bezit, dat wel op de gerechtigheid van Christus en zelfs op de dadelijke deelachtigmaking er van door den Heiligen Geest een recht geeft als dat van een erfgenaam, een recht om vrijmoedig te komen en te nemen het brood en het water des levens, dat hij zonder die aanbieding des Evangelies niet zou kunnen hebben, maar niet een bezit dat grond kan zijn voor zijne rechtvaardigmaking, blijkt overvloedig daaruit dat het Evangelie altijd weer komt met den nadrukkelijken eisch van geloof, en niet aan de aanbieding, maar aan waar *geloof in de aanbieding* de zaligheid verbindt, daaraan toevoegende, dat wie niet geloofd zal hebben, verloren zal gaan, verdoemd zal worden."

Laat ons even goed voor de aandacht stellen, wat Heyns hier, in verband met hetgeen hij eerder schreef over het voorwerpelijk recht op de heilsgoederen, zegt.

Eerst heeft Heyns ons geleerd, dat God aan alle menschen een voorwerpelijk recht schenkt op de heilsgoederen in Christus. Met nadruk heeft hij geschreven en schrijft hij in de pas aangehaalde woorden, dat dit recht, dat God aan alle menschen schenkt, ook inhoudt het recht op de genade des Heiligen Geestes, waardoor die heilsgoederen in Christus ons deelachtig worden gemaakt. Dit laatste houdt dit in, dat God aan alle menschen laat verkondigen in het Evangelie: Ik, de Heere, biedt u aan, dat is, heb u het recht gegeven op de wedergeboorte door den Heiligen Geest, op de krachtdadige roeping, waardoor gij zult worden overgezet uit de duisternis tot Mijn wonderbaar licht, op het geloof, waardoor gij alles voor waarachtig houden zult, wat Ik in Mijn Woord heb geopenbaard, en waardoor gij vervuld zult worden met een waarachtig vertrouwen, dat Ik niet alleen aan anderen, maar ook aan u vergeving der zonden en het eeuwige leven uit genade schenk, op de heiligmaking zoowel als op de rechtvaardigmaking, op de volharding en de verheerlijking.

Nu zou men zeggen, dat, indien de zaak er werkelijk zoo voorstaat, alle menschen ook werkelijk zalig zullen worden. Immers, aan den eenen kant staat de

zaak zoo, dat de mensch tot wien deze verkondiging komt, aan de verkondiging van dit recht op den Heiligen Geest niets heeft, zoolang als God dat recht nu ook niet onderwerpelijk realiseert en hem den Heiligen Geest en Zijne genade daadwerkelijk schenkt. De mensch is dood door de zonden en misdaden en aan een voorwerpelijke verkondiging van een recht op den Heiligen Geest heeft hij niets. En aan den anderen kant zal toch zeker moeten worden aangenomen, dat als de Heere God zulk een voortreffelijk recht op iets, dat Hij alleen schenken kan, aan den mensch verkondigt, Hij het ook zal verwerkelijken. En dan wordt die mensch zekerlijk zalig. Er is geen ontkomen aan, op Gereformeerd Schriftuurlijk standpunt, dat, indien God allen menschen dit recht geeft, alle menschen zalig zullen worden.

Doch thans leert Heyns ons, dat er ook menschen verdoemd worden, en dat in weerwil van het feit, dat ze een goddelijk recht hebben ontvangen op al deze onderwerpelijke genadewerkingen des Heiligen Geestes. Hoe kan dat nu? Hoe kan een mensch verloren gaan? Heyns zegt: omdat en doordat hij niet gelooft. Goed. Maar hoe kan een mensch in ongeloof sterven, die van God recht heeft ontvangen op de gave des geloofs? Hoe kan een mensch door ongeloof verloren gaan, aan wien God beloofd heeft, dat Hij hem het geloof wil schenken? Dit laatste, dat ziet ook Heyns wel in, kan natuurlijk niet. Daarom schakelt Heyns dan ook feitelijk het geloof uit de werkingen des Heiligen Geestes uit, en stelt hij het thans voor, *alsof het geloof een eisch is, waaraan de mensch moet voldoen, om de zaligheid, waarop God hem voorwerpelijk recht heeft gegeven, nu ook in onderwerpelijk bezit te krijgen.*

Daar hebt ge weer het punt.

Daar blijkt het weer hoe door en door Remonstrantsch de voorstelling van Heyns is.

Zeg nu niet, dat Heyns dit niet zoo bedoelt. Hij bedoelt dit wel, en zoo wordt het ook metterdaad verkondigd van vele kansels.

De zaak staat dan voor Heyns zoo:

1. God biedt in het Evangelie aan alle menschen de zaligheid aan. Dat is, Hij laat aan alle menschen verkondigen: Ik geef u recht op de heilsgoederen, beide, zooals die voorwerpelijk in Christus zijn gerealiseerd en zooals die onderwerpelijk door den Heiligen Geest aan u worden toegepast en geschonken. Wat Mij betreft, kunt gij wel zalig worden. Ik wil, dat alle menschen zalig worden en wil u alles schenken, wat tot de zaligheid van noode is.

2. Hij eischt echter geloof als een voorwaarde. God laat verkondigen: Zal Ik u echter de zaligheid werkelijk schenken en de genade des Heiligen Geestes geven, dan moet gij gelooven in Mijn Evangelie. Het geloof is dan ook voor Heyns een bloot voor waar aannemen van het Evangelie. Neemt de zondaar het Evangelie aan, dan gelooft hij, dat God hem recht heeft gegeven op de heilsgoederen en dan schenkt God hem de genade des Heiligen Geestes, en dan wordt hij zalig.

3. Voldoet echter de mensch aan dien eisch des geloofs niet, neemt hij de waarheid des Evangelies niet aan, dan schenkt God hem de genade des Heiligen Geestes niet, dan wordt hij verdoemd, omdat hij niet gelooven wil. En zoo komt het dan, dat een mensch, die van God het recht had ontvangen op de genade des Heiligen Geestes, toch verloren gaat.

Heyns zal mij toestemmen, dat dit zijn voorstelling is. Indien hij meent, dat ik hem verkeerd voorstel, hij kan alle ruimte in ons blad krijgen, die hij noodig heeft, om zich anders te verklaren. Maar ik vertrouw, dat hij het niet zal doen, En als hij het niet doet, dan laat ik hem bij dezen weten, dat ik uitga van de tamelijk veilige stelling, dat zwijgen in dezen toestemmen is.

Maar wat is dit nu anders dan de puur Remonstrantsche voorstelling? Het komt alles hierop neer: Wij worden zalig uit genade, uit loutere genade, God moet alles doen door de genade des Heiligen Geestes; maar of Hij dit zal doen, dat hangt hieraan, dat de mensch blijk geeft van die genade te willen ontvangen door het Evangelie aan te nemen!

En dat is Remonstrantisme van het zuiverste water!

H. H.

ATTENTION!

The Annual Field Day of the Protestant Reformed Churches will be held, D. V., July 4 at Franklin Park, Grand Rapids, Mich.

Beginning at 9:30 A. M.

A good program has been arranged for the day.

An evening program will be rendered by the societies of the different churches.

We urge all to come. In unity there is strength.

Refreshments will be sold at the Canteen.

Please bring your own cups and spoons.

All proceeds will be for the Standard Bearer.

The Committee.

BEKENDMAKING

De Jaarlijksche Field Day van de Protestantsche Gereformeerde kerken zal gehouden worden den 4den Juli in Franklin Park, Grand Rapids, Mich.

Aanvang 9:30 in den voormiddag.

Voor een goed program is gezorgd en tevens zal er 's avonds een program geleverd worden door leden der vereenigingen van de verschillende kerken.

In eendracht ligt kracht.

Allen worden opgewekt met ons den dag en avond door te brengen.

Ververschingen te bekomen bij de Cantine. Breng uw eigen kopjes en lepels mede.

De opbrengst van de geheele Field Day is ten bate van de Standard Bearer.

Het Comité.

Our Church Order

(THE LESSON OF HISTORY)

In our previous essay we were engaged in an investigation of the history of that action of the Christian church consisting in its support of the service. During the life-time of the apostles the Christian churches, so we wrote, were in distinction from the Christian church (the hierarchy) of the middle ages, without an independent source of income of their own. An institution of charity, so we continued, possessing large estates or a huge sum of money on the revenues or interest of which it carries on, has, in distinction from organizations supported by free contributions, an independent source of income. Likewise, an institution of learning with a million-dollar endowment fund and a disabled personage living on the interest his capital bears him. As was said, the Christian churches were at first without such a source of profit or income. Whatever money they needed to carry on their work, they received directly from their members. As a result of the aforesaid manner of giving, and as a result of the circumstance that in the first two-hundred years the church was beset by a hostile world that had soon grown accustomed to subjecting the confessors of Christ's name to every kind of injury also that consisting in the confiscation of property and of whatever wealth he who joined himself to a Christian church might possess, these gifts, especially in times of active persecution, were not, could not have been copious. But in 311 the three emperors of the Roman world, Galarius, Constantine and Licinius, issued an edict of toleration to Christians "on condition nothing be done by them contrary to discipline." In the following year, 312, the two emperors, Constantine and Licinius, issued the great edict that insured complete freedom to Christians. In 323 Constantine became the sole ruler of the Roman world, as a result of his victory over Licinius. The churches were now everywhere free from persecution with Constantine himself, at least nominally so, a Christian. Under the patronage of this monarch, and as a result of his legislation, the church came into the possession of great wealth. Under his favor its increase was by leaps and bounds. It became the owner of enormous treasures in money and gold, and of many houses and lands. These treasures were in turn converted into real estate so that, as time wore on, the church came to own a tenth part of all the landed property. From its extensive lands it received payments from the peasants. Every tenant, holding land of the church, paid to it two tithes. Thus did the church (the hierarchy) come into possession of a huge and independent source of income of its own and ceased therefore to be dependent on the voluntary contributions of the Christians. Our appraisal of the above order of things, the circumstance from which it sprang, its effect upon the clergy, has already been given. We showed that this order is contrary to Scripture. It is the will of the Lord that the ministers of the gospel be dependent on the free gifts of those for whose benefit they perform the service. The aforesaid order render the exercise of free giving among the members of the brotherhood unnecessary, and thus works great harm for the flock. It entangles the ministers in the affairs of this life. It favors ease and luxury on the part of the clergy and lures a host of unworthy persons into the service of the church. The improvement of the life of the clergy on the above scale, is sure to be attended, such is the lesson of history, with a proportional degeneracy in their moral character. Enriched by the fleshly seed of the church, the clergy is tempted to lock arms with this seed, to favor, flatter and cajole it, instead of thundering against its worldliness, its vanity and ungodliness.

Let me now trace to the end the history of the matter in question. The above-described state of affairs long continued. Even that movement in history known as the Reformation brought little change. There is the case of Queen Elizabeth of England. This queen embraced protestantism because expediancy so dictated. She was opposed to the pope because of his encroachments on her temporal power through his arm, the clergy. She was therefore glad to throw off his yoke. The catholic nobles did not resent her rejection of the authority of the pope for they, too, were ready to dispose of him for similar reasons. The queen made the acceptance of her religious settlements as easy as possible. The church in its service, worship and government was only slightly modified. Her policy was to modify the service to satisfy the protestants yet not enough to provoke the catholics. She insisted on uniformity of worship. Her aim was one church, the mother of protestants and catholics alike. In accordance herewith, she had parliament pass the Act of Uniformity, an act demanding that all worship be conducted in agreement with the stipulations of the Revised Prayer Book of Edward, a book that, even as revised, retained many Catholic usages and practices such as prayer for the dead, communion at burials, anointing and exorism in baptism and anointing of the sick. By the supremacy act, passed by parliament in the same year, the authority of the pope was officially rejected in the interest of the authority of the queen. The official title given her was the supreme head of the church of England. In order to avoid a clash with the protestants this was later changed to Supreme Governor of the church of England. Fact is, then, that the Reformation effected no essential change in church government in England. What occurred is that the Pope was replaced by the Queen. It was this failure to bring the church back to the truly Biblical position as to its worship and government that gave rise to the movement known as Puritanism. In England, then, church and state continued united in the person of the temporal ruler. Thus did the hierarchy

in England become the English or Anglican church. Clergymen were obliged to take oath that they would support the new head of the church. The land and property of the church automatically went to the crown and the latter assumed responsibility for the support of the clergy. But the monastaries were suppressed even by Henry VIII. Most of their lands and property were handed over to court favorites.

Puritanism had its inception during the reign of Bloody Mary, so-called because of her persecution of Protestants. Many Protestants fled to Geneva, Zurich, and Basel in Zwitzerland and to other places. The refugees, returning from Geneva, were filled with admiration for the thorough-going Protestantism they had encountered in this foreign resort. These refugees were people of deep religious earnestness who desired to see the service purged from all the remnants of Roman superstition, and the church supplied with earnest, spiritually-minded ministers. They were divided into two classes: the moderates and the radicals. The former had as their aim the reformation of the church-state in which the crown should take the lead. They were adverse to all separation from this church. The radicals, on the other hand, insisted that the hierarchical yoke should be cast off and a form of government adopted in agreement with Scripture. This, of course, would mean a break with the king in his capacity of head of the church. Many believers did separate, and by so doing acquired the name of Separatists or Congregationalists. They were fiercely persecuted by the government. But the matter to be noticed is that now for the first time appeared a number of congregations supporting their respective ministers by free contributions.

As to the Netherlands, the shade of Protestantism that penetrated into this country is known as Reformed. This Protestantism was elevated to the position of a state religion. As in England, so here, the land and property of the hierarchy was turned over to the Protestant churches. Today the salaries of the clergymen belonging to the state-church are paid out of the treasury of the state. But in 1834 and again in 1876 large numbers of believers left this church to form separate congregations supporting their respective ministers by free gifts.

Let us now notice the vicissitutes of the Roman hierarchy in the old Roman empire. Germany had been waiting for a national leader. That leader she seemed to find in Luther. His cause was taken up by hundreds of thousands who joined in a great religious reform movement, by multitudes who objected to the arbitrary rules of the Roman hierarchy, by the knights who wanted more political rights, by the townsmen with whose trade the special privileges and laws of the church interfered, by peasants who demanded from their lords the reform of all abuses, by church men who demanded the right to marry, and by princes who had embraced the Reformation out of conviction or because of their interests. When the peasants revolted in the terrible insurrection of 1524-25, the princes united against the revolution. Luther supported them in language that was coarse and violent. He cut the Reformation adrift from the failing cause of the peasants and tied it to the chariot wheels of the triumphant princes. The following year the princes persuaded the Deit to agree that each prince should control the religion of his own state. Whether the prince was catholic or protestant, this control included the secularization of the monastaries and many other church properties. Monastaries and church lands were lost to the church and became the property of the state. In France, the number of converts to the Reformation ran into the hundreds and thousands but the empires remained Roman Catholic and became the real head of the Roman church. It meant that in this country, too, the property of the church went to the government. Some Swiss cantons became protestant and followed first Zwingli then Calvin. The Scandinavian countries became protestant. Italy was disunited at the time of the Reformation. Thus did the Roman church lose its land and the property and the Pope his temporal power.

Let us understand the situation well. In my former essay I wrote: "The status in the church he (Constantine) ascribed to himself was that of divinely appointed bishop supervising the external affairs of the church and taking a religious oversight over all the subjects of his realm. Eusebius calls him a "universal bishop."

"Thus did Constantine call into being an imperial papacy alongside of a hierarchy that came and still comes to a head in the Pope." From the day of Constantine on to the Reformation the Christian church was to have and did have two universal fathers, to wit, the state as it came to a head in the king, and the hierarchy as it came to a head in the Pope. And upon the state-church floor, laid by Constantine, the two aforesaid heads or fathers continually clashed. There were frequent encroachments. The one strove to bring into subjection unto itself the other. Then the one, then the other was in power. But the point that I now wish to make is that even after the Reformation the above-cited order continued in several countries and thus in several divisions of the Christian church. So it did in England. Queen Elizabeth, as was said, severed the judicial tie that bound her and her country to the Pope at Rome, set herself up as bishop over the Christian church of her realm alongside of the hierarchy, now deprived of its head (the Pope), and subjected this decapitated hierarchy to herself. Thus did the Christian church even after the Reformation continue its career in the aforesaid country under two unlawful yokes or powers, that of the state and that of the hierarchy, with the latter under the controle of the former.

The same order came into being eventually in the Netherlands. The first church order ruled that elders

and deacons be appointed by the consistory, that ministers of the gospel be called by the consistory in conjunction with the classis and that the call be submitted for approval to the state. The last church order, on the other hand, required that elders and deacons be appointed by the magistrate, that the ministers be called by the magistrates and that the called bind themselves to the state by an oath. The Synod of Dordt, 1619, produced a Calvinistic Church Order, according to which the calling of the ministers of the gospel had to be *approved* by the magistrate. Though the States were opposed to this order, they nevertheless expressed a desire that it be introduced. Then on January 27 of the year 1651 the "great gathering" elevated the Reformed church to the position of State Church, and thus by this act strengthened the ties uniting the (Dutch) republic and the church. Great was the influence now exerted by the sovereign government and the town magistrates upon the government of the church, upon the calling of ministers, the construction of public worship and controversies respecting doctrine. During the French period the Reformed church automatically passed under the jurisdiction of Netherland's new sovereign Napoleon. After Napoleon's fall the control naturally reverted to the local government now again supreme and headed by the prince of Orange, the oldest son of William V. However, by the "ground-law" (grondwet) of 1815, the tie between state and church was to all practical extent actually severed. But the separation was of short duration. With the approval in the year 1816 of the "General Order for the supervisory board of the Reformed church (of the Netherlands)" the church again passed under the jurisdiction of the crown. According to this Order the rule over the church belongs to and is exercised by the ecclesiastical board. The supreme board is the synod, a body comprised of persons delegated by the various provincial boards. The next highest ruling body in the church is this provincial board, constituted of the king's appointees delegated by the classis. The members of classis are likewise appointees of the king. The king also appoints the president and secretary of synod. Members of the provincial board function as presiding officers of their respective classis. It is plain that the Order here described placed the Reformed church in the hands of the king to be twisted and turned by him at will as to its life and doctrine. For consider that these creations of his admit to the office, exercise church discipline, depose officebearers and cancel privileges of candidates. What we have to do with here is a state of things identical to that encountered in the history of that period of the Christian church beginning with Constantine. The Reformed synod and classis king William converted into hierarchical assemblies with legislative power over the churches and responsible in the exercise of this power to himself. The crime to which he committed himself is even more grave than that of Constantine. When the latter came to power, the hierarchy had already come into being, a finished product, ready to be laid hold on and utilized. But what Constantine found, William created in order to make it possible for himself to gain control over the organism of the church in his realm.

As was said, the properties and the lands of the Roman hierarchy were seized by the Reformed state and in part turned over to the church. These properties were classified as monastic, spiritual and ecclesiastical. The monastaries were converted into schools, orphan asylums and hospitals. The proceeds of the church property was used for the maintenance of church edifices and parsonages, while the salaries of ministers were paid from the profits yielded by the so-called spiritual properties. In the protestant Netherlands, then, the order of things peculiar to the Christian church of the middle ages was completely restored, and, from the point of view of church polity, the work of the great reformer Calvin undone.

In those countries of Europe where the hierarchy remained Roman, the state as represented by the crown continued in control as imperial pope of the church in its realm. True, the godless state of the French revolution repudiated this office and chose to be without religion. It viewed the churches as religious clubs and declared church land national property. It deprived the Pope of his states, carried the Pope himself a prisoner to France and made Rome a republic. The aim of the Jacobin leaders was not to gain control over the church but to abolish Christianity. Napoleon, on attaining power, recognized that a majority of the French people were Roman Catholics and that the church might be used by him. He therefore ascribed to himself the office the Jacobins in their godless haste had disowned, the office of imperial pope. Thus was the Roman church and state once more united, this time in the person of Napoleon. Peace with the Pope at Rome was now made. The Pope agreed to the church surrendering all confiscated lands not held by the government, and Napoleon in turn promised to restore to the church all land in government possession. In his office of imperial pope, he nominated bishops and archbishops but allowed the Pope at Rome to appoint his nominees. Finally, he agreed to pay the clergy from the state treasury but forbade the publishing of papal decrees and the holding of French synods without his permission. So the Roman church again had two universal fathers; but, as can be seen, the actual father of the church was now not the Pope but Napoleon. And this, though Napoleon himself was an infidel. As can be expected, Napoleon and the Pope soon quarrelled. The former now annexed the states of the church and held the Pope a prisoner.

After the fall of Napoleon, the French government continued in its office of imperial pope for another century, and during this time quarrelled incessently with the Pope at Rome. Monastaries and nunneries were suppressed by the state and their properties con-

fiscated. The climax was reached when the French government in the year 1906 voluntarily laid down its office of imperial pope and thus separated itself from the church. Though in agreement herewith it resolved to cease paying the clergy from its treasury, it appropriated all the property of the hierarchy. Thus the Roman hierarchy lost all its land together with the revenues this land yielded, so that from now on the clergy, protestant and catholic alike, had to be supported by free gifts of the people.

In 1806, the government of Germany, as represented by Francis II, likewise laid down its office of imperial pope and decreed the separation of the State and the Roman hierarchy. The old ecclesiastical territories practically ceased to exist in 1803, and were divided between the secular states.

In Italy, the Roman hierarchy was overtaken by a similar fate. In 1861, Victor Emmanuel established the kingdom of Italy and included in it the greater part of the States of the Church. On September, 1870, he captured Rome and the inhabitants voted for annexation to Italy. The Pope by the consent of the Italian government continued in the absolute possession of the Vatican and the Lateran.

In fine, in all the countries over which the Christian church had spread, the Pope was by decrees stripped of his political power, and the hierarchy, he headed, relieved of its imperial head, the state, and of its properties and land on the large revenues it had lived since the days of Constantine. From its high position of material independence, it has dropped to a level where it must be supported by the free gift of its members. Then, too, as was said, it has lost its political power. But the Roman hierarchy remains, in a certain respect, a marvelous organization whose arms reach to every corner of the Christian world.

Church and state in most countries are now separate. So governments have decreed. The imperial Pope had passed out of existence except in the Netherlands and in the Britsh Isles. But it may be questioned whether the separation is little more than formal or technical. In Scripture government appears as an antichristian power, as a hideous beast bent on prey and setting its mouth against Heaven. And especially in times of national crises, this power insists that the church swing itself in line with it and be its servant. And the lesson of history is that the church always yields; for it has respect to the riches, honor, and glory dangled before its eye by the beast. The church yielded to Constantine and in the Netherlands after the Reformation to King William; for this king had enormous possessions of land taken from the Roman hierarchy. And the church coveted this income from this land and therefore it kept silence when the king laid his yoke upon it. And here in our own country the church became the willing tool of the state during the world war. There was hardly a church edifice without the national flag. And ministers in truth were praying and preaching as the state bade them, and thus helped to arouse and keep alive that fierce sentiment of war.

The time will come when the beast will make the church, the members of the church, choose between life and bearing its (the beast's) mark. And many will choose the latter that they may live and prosper materially, and thus loose their soul by saving it.

The state, once more, always tries to bring the church into subjection to itself. This the recent developments in Germany again shows. And the *worldly* church always yields. The anti-christian power that now is and is to come, is and will be a fusion of the godless state and the worldly church. That this church and this state have separated means nothing. As was said, this separation is but outward, technical and formal. In reality the two are united and thus one, — one as to aim and principles. And it is this combination of the godless state and the worldly church that shakes its vile fist in the face of the Almighty and persecutes God's people. During the last world war, it were also churches that threatened to tar and feather anyone who dared to expore the truth of the situation and stand for right principles.

That the state and the hierarchy as officially and technically connected, quarrelled and separated can be expected. So united the one stood in the way of the other, encroached upon the domain of the other. It is the way of men to quarrel when one steps on the other's toe. Once more and finally, though separated the two are essentially united and one.

G. M. O.

TEACH ME TO OBEY

What though the task Thou hast for me,
Tedious, and long, and hard may be,
Speak to my soul that I may see,
And teach me to obey.

Thy will, O God, not mine, not mine!
Nothing have I that is not Thine,
So unto me the work assign,
And teach me to obey.

Lead me, no matter when or where;
Show me the burden that I must bear;
Only my selfish heart prepare—
And teach me to obey.

Keep me, O Lord, from self and sin;
Help me to obey Thy will.
Pure I would be without, within.
Oh, teach me to obey.

Gebed Als Reukwerk

De Heere moet geprezen!

Het is wel waar, dat we den Heere niets toebrengen kunnen, zoodat Hij door onzen lof rijker of zaliger zou worden. Toch zal Zijn lof ten hemel rijzen.

Neen, Hij kan niet zaliger gemaakt dan Hij is, want Zijn Naam is de Volzalige. Hij is het *Summum Bonum;* Hij is het inbegrip van alle goed en heerlijkheid.

Of er een ontelbare menigte van menschen en engelen staan te jubelen dat God goed is of niet, maakt Hem niet liefelijker.

Wat dan? Want, immers, God moet geprezen!

Dat zit zoo: de lof des Heeren is de lof *des Heeren.*

Het is de Heere, die Zichzelf den lof bereidt, zelfs uit den mond der zuigelingen en der jonge kinderen.

Ik denk, dat ge er wel eens op gelet hebt bij het lezen van sommige gedeelten van het Oude Testament, hoe er te midden van vele diensten ook een dienst van reukwerk was. Die dienst was nauw verbonden aan de verschillende offerdiensten.

Door Mozes gebood de Heere om allerlei welriekende specerijen te bereiden tot een welriekende zalf; ook moest zuivere wierook bereid worden, fijn gestooten. En zoowel des avonds als des morgens moest van dien bereiden wierook op de vurige kolen geworpen, zoodat er een kolom van welriekende wierook op mocht stijgen.

Doch ook op den grooten Verzoendag komt die wierookdienst voor.

Zoo zien we éénmaal des jaars de hoogepriester ingaan tot in het binnenste heiligdom, doch hij moest ook dan een nevel van welriekende wierook bereiden. Die kolom moest hem als 't ware omhullen en het verzoendeksel bedekken, opdat hij niet stierf.

Dit laatste werd geheeten heiligheid der heiligheden.

Evenwel lezen we zelfs vóór de wetgeving van Mozes, van een welriekende reuk die opsteeg tot in de heilige neusgaten des Heeren. We gedenken aan Noach's offerande. En bij implicatie ook die van Abel.

Verbinden we nu de welriekende offeranden die in Mozes' wet voorgeschreven waren met vele andere gedeelten der Schrift, dan is het wel duidelijk dat, ten eerste, de wierook typisch en symbolisch het gebed, het prijzen van den Allerhoogste aanduidde.

Om maar twee plaatsen te noemen, luistert dan naar David en Johannes. David, waarschijnlijk ver van Jeruzalem, vraagt den Heere of het Hem wil believen zijn gebed te stellen tot reukwerk en de opheffing zijner handen als het avondoffer. Hij schijnt niet bij machte te zijn geweest om het reukoffer in Jeruzalem bij te wonen, doch de beteekenende zaak wenscht hij aan zich vervuld te zien. Daarom die bede in den 141sten Psalm.

Doch ook in het boek der Openbaring (5:8 en 8:3, 4) vindt ge diezelfde verklaring. Daar wordt de hemel geopend en aanschouwt de ziener hemelsche wezens hebbende elk citers en gouden fiolen, zijnde vol reukwerk, *welke zijn de gebeden der heiligen.* Dus daar staat het letterlijk.

Nu moet ge er op letten, dat al die wierookdienst door den Heere geboden werd. Dus zijn oorsprong is Godes. Hij rust niet op het goeddunken der menschen.

En, tweedens, vond ook die dienst zijn vervulling in Jezus Christus.

Hij, Immanuel, is de eigenlijke bidder.

Och, bekent het toch, wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort!

Wij, zondige, vuile menschen, zijn niet een liefelijke reuke. Wij, zooals we van onszelve zijn, verspreiden een afschuwelijken stank. Dat doen we altijd. Leeft maar zooals ge van nature geboren zijt, hetzij dan als een lief, fatsoenlijk burger of als een bandiet; en ik verzeker u, dat ge een stank in Gods neusgaten zijt.

Zouden wij dan ooit een gebed als reukwerk opzenden? We kunnen en willen het niet.

Neen, Jezus is alléén de eigenlijke Bidder.

Daarom is Hij alleen eigenlijk de eenigste offerande, den Heere aangenaam, Gode tot eenen welriekenden reuk (Efeze 5:2b).

Dat komt hier vandaan, dat Hij een heilig, zuiver, onstraffelijk Lam is. En wij zijn zondebokken. Er is niets aan ons, dat den Heere aangenaam kan zijn.

Paulus daarom, dat diep beseffende, roept uit: Wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort.

En Salomo verstout zich en zegt, dat die zijn oor afwendt van de wet te hooren, diens gebed zelfs een gruwel zal zijn.

En toch bidt Gods volk.

En toch nemen de Engelen wierookvaten vol reukwerks, hetwelk zijn de gebeden der heiligen, om ze vlak voor God te brengen.

En toch verlustigt God zich in het gebed van menschen. Hoort hun stem, hun smeeking en hun klagen.

Zijn Naam is Hoorder der gebeên!

Hoe zit dan dan?

Jezus Christus is de vervulling van alle offeranden der aartsvaders en patriarchen; de volle realisatie is Hij van alle diensten der wet van Mozes. En Hij is dat ook van alle reukwerk, dat ooit ontstoken werd.

Toen Jezus verscheen en Zichzelven, als 't ware, aanstak in volmaakte zelfovergave, aan het kruis van Golgotha, verspreidde Hij zulk een welaangename reuk, dat de Heilige God er met welgevallen op neerzag (Efeze 5:2, zie boven).

Dat is zoo, omdat Hij een heilig, onstraffelijk Lam was. Dat is zoo, omdat toen eerst zuiver reukwerk tot pulver stuk gestooten werd — en aangestoken.

En dat deed Hij plaatsvervangend.

Hij is zulk een liefelijk wierookoffer voor u, mijn broeder.

Toen God op Golgotha neerzag en den Man van Smarten hoorde klagen en schreeuwen — neen, brullen, toen zag die Drieëenige God u en mij en al Gods volk daar.

Doch er is meer.

Door Zijn volkomene zelfofferande heeft Hij den Geest verworven. Die Geest van den Drieëenige werd Hem geschonken en niet met mate.

En uitgestort in de gemeente, wordt die Geest de Geest *des gebeds en der smeeking*.

Weten we dan niet wat we bidden zullen gelijk het behoort, dan bidt die Geest in ons met onuitsprekelijke zuchtingen. Want Hij bidt altijd overeenkomstig, in harmonie met God, voor de heiligen.

En Jezus, onze lieve Zaligmaker, is niet stemmeloos nu in den hemel. Hij is onze eeuwige Hoogepriester. Met volle handen van heerlijk reukwerk ging Hij in in het binnenste Heiligdom daar boven bij God en in den welriekenden nevel gaat Hij altijd naar den Vader heen. Hij leeft altijd, tot in der eeuwigheid, om voor ons te bidden.

Als dan ook Petrus vloekt, bidt Jezus voor hem, opdat zijn geloof niet ophoude.

Als dan ook de stem van hemelboden weerklinkt om te boodschappen, dat ze het land des Heeren doorgewandeld hebben; en wanneer ze verder gaan om de droeve boodschap te brengen van een stil en mat land, dan antwoordt de Engel des Heeren en zegt: Heere der heirscharen, hoelang zult Gij U niet ontfermen over Jeruzalem en over de steden van Juda, op welke Gij gram geweest zijt deze zeventig jaren?

En wat een gebedsverhooring!

Luistert! Zacharia gaat voort en zegt: En de Heere antwoordde den Engel die met mij sprak goede woorden, troostelijke woorden! Dat is immers de Hemel der zaligheden, daarboven bij God? Het goede en troost. Eeuwige troost.

Als dan de satan het arme volk van God opzij staat om het te wederstaan, zegt de Heere tot den satan: De Heere schelde u, gij satan, ja de Heere schelde u, die Jeruzalem verkiest: is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?

Jezus, onze Heiland, bidt *voor* ons.

De Geest van Jezus, de Eeuwig-blijvende Trooster, bidt *in* ons met onuitsprekelijke zuchtingen.

En zóó bidt Gods volk, niet uit en van zichzelven, doch *door* en *in* Hem, die alleen Gode een welriekende reuke is.

Daarom, mijn broeder, zijn wij het niet, die God rijker maken, want alle rijkdom is alreeds in Hem, maar: uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen! Ook uw en mijn gebed.

Hoe groot, hoe lief'lijk zijt ge alom!
Uit Uw verheven heiligdom!
Aanbidd'lijk Opperwezen!
Om Jezus' wil. Amen!

G. V.

The Lord takes up none but the forsaken,
Makes none healthy but the sick.

Thomas

Matth. 10:3.
Joh. 11:16.

Thomas — miskend en verkeerd beoordeelde Apostel.

Als zijn naam wordt genoemd voegt men, zonder het te zeggen, er den bijnaam aan toe, de ongeloovige.

Noemt men den naam van Petrus, dan heet het in gedachten, de vurige.

Zou nu daarmede alles gezegd zijn omtrent Thomas?

Neen, zoo zegt men, hij mag ook nog wel de zwaarmoedige of, en dat is nog minder juist, de zwartgallige genoemd worden.

Meer heeft men, nu in 't algemeen gesproken, niet te zeggen als het over Didymus gaat, althans niets dat in zijn voordeel uitvalt.

Er worden nog wel veel leelijker namen genoemd, zooals bijvoorbeeld, die van Rationalist. Een woord waarmede men zelfs op het terrein der kerk lang niet scheutig is. Rationalist zijn tegenwoordig ook al menschen, die, ofschoon zich aan de Schrift houdend en uit de Schrift redeneerend, verdraaide exegese en misbruik van teksten niet voor hunne rekening willen nemen.

Vooral dan niet wanneer men het wil doen voorkomen, alsof de *Schrift* zich zou tegenspreken en die tegenspraak voor het geloof geen struikelblok is. Iemand die niet in een zichzelf tegensprekend Woord Gods gelooft, is naar de voorstelling van zulke menschen een Rationalist. Zij hebben, de vinders van deze nieuwe vondst, alleen het monopolie der Schriftverklaring. De wijsheid sterft straks met hen.

Ook al weer een teeken des tijds, wanneer de inhoud van een minder mooi klinkend woord, zoo handig gebruikt kan worden om er den tegenstander mee te slaan. Vooral wanneer zij dienstig zijn en dienstbaar gemaakt worden om knal-effect te verwekken en kracht bij te zetten bij "sweeping statements."

Het wordt wel eens tijd om aan sommige woorden een anderen inhoud te geven, want door het veelvuldig gebruik raken ze in *onbruik*. Het eigenlijke slijt er door het misbruik af. We zullen de vele misbruikte woorden, die naar herziening vragen en om een nieuwe inhoud roepen maar niet allen opnoemen. Een enkele slechts zooals bijvoorbeeld, Anabaptist, Separatist, Fatalist, Rationalist, etc. Wie er mee wil beginnen moet in zijn lijst dan ook maar Pluriformiteit opnemen.

Thomas heeft ook al enkele van deze namen ontvangen. Hij is ook geplaatst in de klas der Rationalisten.

Zoo vergaat het den oppervlakkigen Bijbellezer. Als Thomas rationalist is, dan is er veel van zijn soort in de kerk. Het getuigt van een al te gemakkelijk zich van de zaak te willen afmaken, wanneer tot zulke uitspraken geconcludeerd wordt.

Ge krijgt, als ge niet eerst uw oor te luister legt naar vooropgezette meeningen van menschen, een geheel anderen indruk van wie Thomas is, als ge bedaard nagaat wat Gods Woord u omtrent hem zegt. En dat Woord geeft ons een anderen Thomas te zien dan dien, welke men van hem in den loop der geschiedenis gemaakt heeft. Wie over Thomas schreef schijnt het er op aangelegd te hebben, hem in de donkerste kleuren te teekenen.

Rationalist, Separatist, Pessimist en nog meerdere adjectieven zijn gebruikt om ons toch maar duidelijk te doen zien wat soort man hij toch wel was.

En natuurlijk, met en ten koste van het voorbijgaan der feiten ons in de Schrift vermeld, zal het wel niet haast mogelijk zijn ook deze figuur tot zijn recht te doen komen.

Zeker, ook dan, nadat de Schrift er op nagezien is en vergeleken met elkander, is er ook veel dat een donkere schaduw werpt op Thomas, doch hetzelfde beeld vertoont tegelijkertijd een lichtzijde, die aangenaam aandoet. Ge krijgt althans een geheel andere Thomas dan die, welke men al zoo in den loop der geschiedenis heeft geschilderd.

Na zijne roeping zien we hem allereerst in het openbaar optreden, zelfs de leiding geven in het over-Jordaansche. Naar het verband heeft de Heiland zich, voor tijd en wijle, aan het geweld der Joden onttrokken, die het op Zijn leven gemunt hadden, en is Hij, naar het oordeel Zijner discipelen, veilig. Doch ziet, Maria en Martha doen Hem kond, dat hun broeder Lazarus ernstig krank is. Jezus gaat echter niet dadelijk naar Zijne vrienden, die Hij liefhad, maar toeft nog twee volle dagen alvorens de reis naar Bethanië werd ondernomen.

Eerst als *Lazarus' sterven* een vaststaand feit is, maakt Hij den discipelkring Zijn voornemen bekend om naar Bethanië te gaan, "opdat God verheerlijkt mag worden, door den Zoon." Laat ons dan tot hem gaan, zoo spreekt de Meester, geheel tegen den wensch der discipelen in.

De Apostelen zien niet slechts tegen deze onverwachte reis op, doch protesteeren uit alle macht. Zij hebben er den Heiland op gewezen, hoe nog slechts kort geleden de Joden Hem wilden steenigen en aldus met geweld om het leven brengen. Teruggaan naar Judea beteekent vast en zeker Jezus' ondergang, dat, wat er ook met Lazarus moge gebeurd zijn, zij het onverantwoordelijk achten tot hem te gaan, en dit in woorden, voor geen tweeërlei uitlegging vatbaar, trachten duidelijk te maken. Jezus mag niet naar een plaats waar Hij een gemakkelijke prooi der vijanden wordt.

Zijn de discipelen dan werkelijk en *alleen* bezorgd voor het leven van den Heiland? Als we in aanmerking nemen, dat zij voor alle dingen, den weg van het kruis niet op wilden, dan ligt het wel voor de hand, waar de oorzaak hunner vreeze ligt. Niet *alleen* zijn zij voor den Meester bezorgd, schoon er dat wel in lag opgesloten, maar niet *minder* zijn zij op eigen levensbehoud bedacht. Zij wilden, gelijk wel blijkt even later uit Petrus' woord, van dat kruishout niets weten. En als zij bemerken, dat Hij, hun Heiland, in de schaduw van dat kruis gaat wandelen, dan moet alles aangewend om Hem van dien weg af te leiden en af te houden. Het kruis droeg geen enkele reden in zich voor hen, waarom zij het tegemoet zouden gaan niet alleen, maar als straks dan toch dat kruis onverbiddelijk op hen afkomt, blijkt het alras, dat den stoutmoedigste de moed in de schoenen zinkt.

Wie is dan bereid te volgen en manlijk het gevaar tegemoet te treden? Thomas, nietwaar? Laat ons dan, zoo zegt hij, met Hem gaan en met Hem sterven.

Kort en bondig.

Thomas is bereid, het kostte dan wat het wil, om den weg met Jezus ten einde toe af te loopen.

Was het een *blijmoedige* geloofsdaad? Volle overgevenheid des harten en vast vertrouwen, bezien nu uit het oogpunt van de vrucht die Christus' sterven zou afwerpen? Was het op dezen oogenblik duidelijk voor Thomas' bewustzijn, dat de Christus alle deze dingen moest lijden en aldus tot Zijne heerlijkheid ingaan?

We zouden het aldus niet durven verklaren, en ook niet kunnen verdedigen met het oog op de dingen, die geschieden zouden na de opstanding, vooral in verband met Thomas zelf.

Er ontbrak bij Thomas, evenals bij de anderen, het kinderlijk vertrouwen in Christus' belofte, "dat Hij ten derden dage wederom zou opstaan." Thomas was de andere discipelen geen stap vooruit in dit opzicht.

De twaalven waren allen in de overgangsperiode van de oude naar de nieuwe bedeeling, en hoe in de nieuwe bedeeling de oude zou gerealiseerd worden was voor hen een raadsel. Een Messias, Die geen aardsch rijk zou stichten; een Profeet, die niet alleen Zich met Israel zou bemoeien en tot hen de woorden Gods spreken; een Priester, die niet langer den tempel van Sion zou bedienen zooals deze zich te Jeruzalem bevond, waren al te zamen dingen en zaken die buiten hun gezichtseinder lagen. Er mocht iets heerlijks, iets majestueus aan zijn verbonden, het begrip ging de voorstelling zeer verre te boven en dit zou zoo blijven tot op den doorluchtigen dag van het Pinksterfeest.

Kinderen huns tijds waren zij allen; Thomas niet uitgezonderd.

Ook bij Thomas ontbrak het juiste inzicht aangaande den aard, het karakter en het einddoel van des Heilands *werk*. Men heeft wel eens gezegd, dat zij er blind voor waren als een mol, iets wat we wel kunnen beamen, doch eenigszins anders zouden willen zeggen.

Wat ons hier opvalt is het feit, dat Thomas bereid is te volgen, ook dan wanneer hij het nut van Jezus' sterven niet kan doorgronden. Wie uit Thomas' woord meent te kunnen concludeeren, dat hij een fatalist is, vergist zich schromelijk.

De discipelen waren bezig den Heiland het gevaarlijke van Zijn tocht naar Bethanië onder de oogen te brengen. Petrus wellicht voorop. Plotseling komt er

een stem, die tot hen doordringt, kloek, wel overwogen, voor niets terugdeinzend: Laat ons dan met Hem gaan en met Hem sterven. Niet zoo, gelijk sommigen willen, laat ons dan ook maar sterven, zooals Lazarus gestorven is, dat toch mag met recht "wild exegesis" genoemd worden. Neen, maar laat ons met den Heiland gaan en met Hem sterven.

Thomas laat zich hier zien van zijn besten kant. Dit woord getuigt van een innig verknocht zijn aan den Meester. Er spreekt een bereidwilligheid uit, die voortspruit en gedragen wordt door den moed der liefde. Want, al hebben we toegestemd, dat ook Thomas *het werk* van den Christus op dit moment niet verstond, dat zijn aardsche voorstellingen (of waren die ook al verdwenen?) geen aanknoopingspunt vonden in het onderwijs van Jezus, dat er enkel en alleen op aangelegd was om het geestelijk karakter duidelijk te maken van Zijn werk en koninkrijk — als het den Persoon van den Christus raakt, toont hij door onlosmakelijke banden aan Hem verbonden te zijn, bereidwillig met Hem te gaan, tot zelfs in den muil der leeuwen toe.

Vastberadenheid spreekt er uit zijn woorden op zulk een wijze, dat het de overigen tot beschaming moest stemmen. Waar hij ook ooit aan moge twijfelen, aan den Persoon des Heilands twijfelt hij op dit oogenblik niet.

Een twijfelachtig mensch had *zóó* niet kunnen spreken, maar had zich wijselijk stil gehouden, of met de discipelen Zijn tocht naar Bethanië ten zeerste afgeraden.

Thomas is echter niet bang, is ook niet in opstand, alhoewel donkere wolken boven den Heiland en de discipelen zich samentrekken.

Laat ons dan met Hem gaan en met Hem sterven, is niet het woord waaruit opstand, doch wel gehoorzaamheid ons tegenklinkt.

We weten het, ook geen blijmoedig gelooven; dat kon het niet zijn waar het karakter en doel van Jezus' sterven nog voor de discipelen verborgen was.

Maar geloof in den Persoon van den Messias was er zeer zeker, terwijl het gewillig met Hem gaan, den dood tegemoet, als een afdoend bewijs mag aangemerkt worden van zijn liefde tot den Heiland.

(Wordt vervolgd)

W. V.

Ach, wanneer aan 't eind der bane
't Menschenkind zijn pad beschouwt —
Hoeveel heeft hij in zijn dwaasheid
Dan op vloeiend zand gebouwd!

Alles wat de stervelingen
Ooit begonnen — brokkelt af,
En hun schitterendste plannen,
Dalen met hen in het graf.

Antwoord Op de Vraag van Hudsonville

We hebben het, in het zoeken van een juist antwoord op de vraag, die ons werd voorgelegd door de Mannenvereeniging van Hudsonville, juist vooral te doen met Matth. 5:32 en 19:9 en dat wel vooral met den laatsten tekst. In deze plaatsen hebben we immers het beperkende en uitzondering makende: "anders dan om hoererij." En daarover gaat het juist. Daarom kunnen ook Markus 10:11 en 12, zoowel als Lukas 16:18 hier buiten bespreking blijven. Daar toch wordt eenvoudig gezegd: "Zoo wie zijn vrouw verlaat en een andere trouwt, die doet overspel tegen haar. En indien een vrouw haren man verlaten zal, en met een anderen trouwen, die doet overspel." Hadden we dus Matth. 5:32 en 19:9 niet, dan zou de vraag niet opkomen, of het huwelijk ooit verbroken kan worden en zou er eenvoudig geen wettigen grond voor echtscheiding en hertrouw bestaan. Doch thans, nu we in de beide plaatsen van Mattheus' Evangelie de beperking lezen: "anders dan om hoererij," komt juist in verband met die beide plaatsen deze vraag wel op. Hierop zullen we dus zeer bepaaldelijk de aandacht moeten vestigen.

In Matth. 5:32 lezen we: Maar ik zeg u, dat zoo wie zijn vrouw verlaten zal anders dan uit oorzake van hoererij, die maakt, dat zij overspel doet; en zoo wie de verlatene zal trouwen, die doet overspel.

En in Matth. 19:9: Maar ik zeg u, dat zoo wie zijn vrouw verlaat anders dan om hoererij, en een andere trouwt, die doet overspel en die de verlatene trouwt, doet ook overspel.

Het kan zeker geen kwaad, dat we, ook afgedacht nog van de bepaalde vraag van Hudsonville, ietwat in bijzonderheden deze teksten verklaren.

De eerste tekst dan, Matth. 5:32 maakt gewag van twee, die overspel doen en één, die oorzaak wordt, dat een ander overspel doet. 1. De eerste man, die zijn vrouw verlaat anders dan om hoererij, is oorzaak, dat de vrouw overspel doet. 2. De tweede man, die de verlatene vrouw trouwt doet overspel. 3. En dit houdt vanzelf ook in, dat de vrouw, die als ze verlaten is weer trouwt, overspel doet.

De tweede tekst noemt drie, die overspel doen: 1. De eerste man, die zonder oorzake van hoererij zijn vrouw verlaat en een andere trouwt. 2. De tweede man, die haar, die verlaten werd, trouwt. 3. En, zooals dan vanzelf spreekt, de verlatene, die door een ander getrouwd wordt.

Nu is het zeer eigenaardig, dat deze plaatsen zoo verklaard zijn, met name door de commissie, die op de laatste synode van de Christelijke Gereformeerde Kerken rapporteerde, dat de woorden des Heilands volkomen ontzenuwd werden, dat ze zoo werden verdraaid, dat alle drie partijen, waarvan de Heiland hier zegt, dat ze overspel doen, als ze trouwen, kunnen trouwen zonder aan de zonde van overspel schuldig te staan.

Men beredeneerde dat ongeveer als volgt:

1. De eerste man verlaat zijn vrouw, en is door dat verlaten zonder meer nog niet schuldig aan overspel. Indien hij nu terstond een andere trouwt, dan is hij daardoor schuldig aan overspel. Maar, zoo redeneert men, het kan ook anders. De man verlaat zijne vrouw, trouwt dan niet terstond weer, doch wacht totdat de verlatene vrouw met een ander trouwt; en dan eerst trouwt ook de eerste man. In dat geval is de man vrij en is zijn tweede huwelijk wettig, daar immers, zoo meent men, de vrouw hoererij pleegde, door met een anderen man te trouwen.

2. De tweede man trouwt de verlatene onmiddellijk nadat de eerste man haar verlaten heeft en eer hij weer getrouwd is, en dan is hij schuldig aan overspel, want de vrouw was nog wettiglijk aan haren eersten man verbonden. Maar als die tweede man wacht, totdat de eerste man weer getrouwd is, dan kan hij de verlatene trouwen zonder schuldig te staan aan overspel. Men meent deze verklaring te kunnen baseeren op de vertaling: "en die haar trouwt *wanneer* zij verlaten is," die men dan opvat in den zin van: "onmiddellijk nadat zij verlaten is en eer de eerste man een andere vrouw getrouwd heeft."

3. Hieruit volgt als vanzelf ook de mogelijkheid voor de verlatene vrouw om weer te trouwen zonder overspel te bedrijven. Zij is door haren man verlaten. En als ze nu haren man voor is en trouwt voordat hij een andere vrouw getrouwd heeft, dan doet ze overspel. Maar als de man weer getrouwd is, zoo is de redeneering, is de vrouw vrij van den man en kan ze gerust weer trouwen. Ze maakt zich daardoor niet schuldig aan de zonde van hoererij.

Nu is het op zichzelf beschouwd reeds vreemd, dat men door een verklaring van den tekst kan komen tot een slotsom, die precies het tegenovergestelde beweert van hetgeen de tekst uitdrukkelijk zegt. Toch is het niet overbodig om deze argumenten even na te gaan en te ontzenuwen.

Wat dien eersten man betreft, de bewering, dat hij vrij is om weer te trouwen strijdt zeker tegen de uitdrukkelijke verklaring van den tekst. De beperking toch: "onmiddellijk nadat hij zijn vrouw verlaten heeft, eer zij nog een anderen man heeft getrouwd," staat nergens en kan er ook met geen mogelijkheid bij gedacht worden. Het is eenvoudig: wie zijn vrouw verlaat anders dan om hoererij en een andere trouwt, die doet overspel. Het maakt niet uit wanneer en onder welke omstandigheden hij die andere vrouw trouwt, hij doet overspel. Dit wordt nog versterkt door hetgeen we lezen in Matth. 5:32: die maakt, dat zij overspel doet. De man is dubbel schuldig. Hij is oorzaak van de zonde van overspel in zijne vrouw, indien zij weer trouwt; en hij is zelf schuldig aan overspel. Het is wel een vreemde redeneering, waardoor de man die eerst oorzaak wordt, dat zijne vrouw overspel bedrijft, nu door die zonde zijner vrouw vrij wordt van schuld, als hij weer trouwt! De man doet zijn vrouw zondigen en door die zonde wordt hij zelf onschuldig! Het mag dan ook wel als vaststaand worden beschouwd dat de man, die zijne vrouw verlaat anders dan om hoererij en een andere trouwt, altijd schuldig is aan overspel. Zulk een huwelijk kan nooit door de kerk worden erkend.

Het tweede en derde geval behooren bij elkaar, want de tweede man trouwt de verlatene vrouw. De vraag is dus eigenlijk of een verlatene vrouw, die zonder oorzaak van hoererij door haren man verlaten is, van hem gescheiden leeft, ooit weer kan trouwen. Meer speciaal is de vraag: als de man, die haar verlaten heeft weer trouwt, is dan de verlatene vrouw niet vrij om ook een huwelijk aan te gaan? De bovengenoemde commissie antwoord hierop: ja. Wij zijn overtuigd: het antwoord moet zijn, en dat wel zeer beslist: neen! De verlatene kan nimmer weer trouwen.

In de eerste plaats, ook al vertalen we het oorspronkelijke woord door: *wanneer zij verlaten is,* iets, dat nog lang niet zoo vaststaat, dan is dat nog geenszins hetzelfde als: onmiddellijk nadat zij verlaten is. Dan ligt daar vooral niet in: *als de eerste man nog niet getrouwd is.* Die beperking wordt in den tekst ingedragen, er niet uitgehaald. Dit is vooral van gewicht als we daarbij bedenken, dat het onder de Joden een inzetting geworden was, dat een man, die op onbijbelschen grond zijn vrouw verliet *aanstonds* weer mocht trouwen, terwijl de verlatene vrouw drie maanden moest wachten. In het licht daarvan heeft de verklaring bovengenoemd in het geheel geen zin. Bovendien moeten we niet uit het oog verliezen, dat de woorden: "En die de verlatene trouwt doet ook overspel" volgen op het eerste: "zoo iemand zijne vrouw verlaat anders dan om hoererij en een andere trouwt, die doet overspel." De meest natuurlijke verklaring is: Indien iemand zijne vrouw verlaat *en een andere trouwt* en een andere man trouwt *dan* de verlatene, dan doet deze tweede man overspel en bedrijft de vrouw ook overspel. En eindelijk gaat deze verklaring der bovengenoemde commissie uit van de gedachte, dat overspel en hoererij in den tekst hetzelfde beteekenen. Als de eerste man een andere trouwt, zoo is dan de gedachte, dan doet hij overspel en overspel is hoererij en 't laatste is een wettige grond voor echtscheiding en hertrouw met een ander. Zoo is dan de verlatene vrouw vrij om te trouwen als de eerste man met een andere vrouw is getrouwd. Nu is dit blijkbaar niet het geval. De tekst maakt onderscheid tusschen overspel en hoererij. Hoererij is het leven in echtelijke gemeenschap van een der gehuwde partijen met een vreemde. Overspel is de verbreking van den band des huwelijks. En niet overspel, maar hoererij wordt in den tekst genoemd als een mogelijken grond voor echtscheiding.

Wij komen dus tot deze slotsom, dat, indien er geen hoererij is, man en vrouw aan elkander verbonden zijn, overspel bedrijven als de een den ander verlaat, d. w. z., de verlater bedrijft overspel en de verlatene bedrijft ook altijd overspel, indien zij (of hij) met een

ander trouwt. Ook al is eene verlatene vrouw, die door haren man verlaten is zonder oorzaak van hoererij, nog zoo onschuldig, zij kan nooit weer trouwen. Doet ze het wel, dan bedrijft zij overspel. De Schrift beschouwt haar als aan den eersten man verbonden. Zijn overspel maakt haar niet vrij.

We moeten bij dit alles echter niet uit het oog verliezen, dat de Schrift er aan toevoegt: *anders dan om hoererij.*

Zooals we reeds opmerkten, hoererij is geslachtsgemeenschap van een der gehuwde partijen met een vreemde.

Dat de Heiland deze beperking hier invoegt, wil zeker zeggen: indien iemand zijne vrouw verlaat uit oorzake van hoererij en een andere trouwt, die doet geen overspel. De onschuldige partij is dus in zulk een geval tot echtscheiding gerechtigd en ook tot het aangaan van een nieuw huwelijk. En wat van den man geldt, geldt ongetwijfeld ook van de vrouw. Een andere verklaring van de beperking: *anders dan om hoererij* zou ik niet mogelijk achten. De Roomsche verklaring, dat hier scheiding van tafel en bed geoorloofd wordt genoemd op grond van hoererij, gaat ook niet op, eenvoudig omdat de beperking ongetwijfeld ook behoort bij het: *en een andere trouwt.* En indien op grond van hoererij een nieuw huwelijk mag worden aangegaan, het aangaan van zulk een nieuw huwelijk geen overspel genoemd kan worden, dan is de eenige conclusie, waartoe we kunnen komen, deze, dat de Schrift metterdaad hoererij beschouwt als een vernietiging van den ban des huwelijks.

Dit is dan ook mijn antwoord op de vraag van de Mannenvereeniging van Hudsonville.

Gaarne verwacht ik bezwaren tegen mijne conclusie. Dat spreekt wel vanzelf. In de eerste plaats staat ons blad altijd open voor fatsoenlijk debat. Maar in de tweede plaats is de vraag, waarover het gaat ook een zeer gewichtige. Er zijn geen ellendiger kwesties dan echtscheidings kwesties voor de Kerk van Christus, voor een kerkeraad. Allerlei scheeve verhoudingen worden soms in het leven geroepen, waaruit men geen uitweg ziet, en dan moet de kerkeraad het zaakje maar oplossen. Vooral in ons land, met zijn slappe huwelijkswetten, is dit het geval. Reden temeer, om deze moeilijke vraag goed onder de oogen te zien.

H. H.

I want a sober mind,
  A self-renouncing will,
That tramples down and casts behind
  The baits of pleasing ill;
A spirit still prepared,
  And armed with jealous care,
Forever standing on its guard,
  And watching unto prayer.

Los Angeles, California

Considering the free publicity Southern California received in the last few months, it may appear somewhat superfluous to again bring a portion of this section of the country before the attention of our people No doubt you have also enjoyed the splendid article prepared by our friend, Rev. G. Vos of Redlands, Calif. Through the medium of his writing you have been able to obtain a glimpse of the effect an earthquake has upon cities about 100 miles distant from the point of origin. It is not our intention to paint a darker picture than the one you have observed, but rather to present to you the experiences of some of our people who reside in the area effected by the earthquakes of March 10th and subsequent dates. We trust that when you have carefully read the article by Rev. Vos and finished perusing this statement, you will have experienced the emotions of those who have been in the effected area; you will, perhaps, be able to imagine the scenes as words may describe them (be it inadequately) so that you will not long for the experience which has been the portion of thousands of people in this vicinity.

When, upon March 10th, about 5.55 o'clock P. M. the entire country was notified by radio and telegram that a very severe earthquake was experienced near Los Angeles, our thoughts were not so much concentrated upon the outside world as upon our own immediate needs. The entire experience was forced upon us with dramatic suddenness. We had just seated ourselves at the supper table, barely had the children finished their prayer, when their appeared to be a loud, rumbling noise coming from somewhere, apparently from . . . . where? Time lacked to analyse the character of the sound for immediately the house commenced to tremble and sway very noticeably. It's an earthquake! It's an earthquake! In less time than it takes to write this down the swaying had become so severe that all thought of eating left us and every one made haste to get out of the house — into the open spaces. Even before this was accomplished the doors of the china closets were forced open, the kitchen cabinet doors gave way to the swaying and rocking motion and dishes came tumbling on the floor. The supper waiting on the table swayed and finally with increased momentum was deposited on the floor. A heavy water kettle standing on the gas stove, and a perculator standing near it, filled with delicious coffee, were thrown on the floor by the motion of the earth, now swaying, now rocking, in its effect. One moment the direction of the movements were from East to West, the next moment they were North and South. It was reported that the first quake lasted only twenty seconds. Under ordinary circumstances this is but a brief space of time, but at a time like this it seems so long, it seems more like twenty minutes; especially when you behold the destruction that is accomplished in that very brief space of time. In twenty seconds

hundreds of roofs caved in, walls collapsed, streets were torn open, bridges thrown out of their foundations, thousands of people streamed out of their habitations looking for a place of refuge, and while looking for such a place of safety were instantly killed or injured. According to newspaper reports the total dead was placed at about 150, while the injured were reported at well in the thousand mark. Take your watch and let it click off twenty seconds — and you have a fairly good idea how long it must have seemed to those poor people in the midst of all the destruction. In downtown Los Angeles one department store had over twenty show-windows demolished, walls cracked, and in many buildings plaster fell off the walls. In the city jail the inmates screamed in fright unable to make an attempt to escape the thing they dreaded — the next quake. The city hall with its tower reaching twenty-five stories toward the sky, swayed like a reed but withstood the shaking well. Just about the time we had found safety under the open sky and considered re-entering the house to survey the damage done, another quake rocked the ground. It was now evident that we must have been near the center of the shocks. By the center we mean where the quake originates. And the first motion having been an east to west motion we estimated that in the vicinity of Huntington Park, Compton, Hynes and Bellflower the damage must have been more severe. Subsequent reports proved that our estimate was too conservative. Huntington Park (about four miles from here) was severely damaged; Compton (about ten miles from here) had their business section demolished; many buildings in Bellflower were lying flat on the ground; the building were Rev. Hoeksema had meetings last October was totally ruined; Long Beach was also severely hit; many houses being moved off their foundations, one street the houses being moved east and west while on another street the houses were moved north and south. In our section of Los Angeles practically everybody was now standing outside discussing the damage done in their homes, and afraid to enter them for fear of the next quake. Meanwhile fire broke out in the industrial section in four or five different places. Fire trucks and ambulances with sirens wide open could be heard in every direction. Meanwhile it was growing dark. Across the street from our home a grocery store front window had succumbed under the strain and the stock, which had been neatly stacked upon shelves, was now lying scattered over the floor. A block away from us the upper wall of a two-story building had crashed in upon the roof of a house. Looking at the ornamental street lights we noticed that hardly a light was standing straight and in many places the glass parts of them lying on the street. In a building about a mile or two from here a roof had caved in, killing three men. Instances could be multiplied. The traffic was dense. Judging by the automobiles on the road one would get the impression there had been an important event in the next block with the crowds apparently seeking a way out to get home. All the main traffic arteries in the southern part of the city were carrying an overload of cars. And it seemed that everybody wanted to be where the damage had been the worst. But already the effected area was policed and no one allowed to enter without very good reasons being advanced. After the first fear had somewhat disappeared, we managed te get our coats out of the house and commenced to clean up the broken dishes and the spilled supper. Investigation throughout the house showed that all the furniture had been moved about four inches from their positions. We were supposed to go to Bellflower that evening with our visiting pastor, but in view of circumstances deemed it wise to cancel the meeting. In the course of the evening we went to see how our church building fared and found a window cracked from top to bottom, the two pieces being supported by chairs from within. Here we found the family of one of our members standing outside and upon hearing their experience learned that every dish was broken, that with the first quake the lights had been turned off and the gas turned off also. Proceeding further we came by one whose chimney had collapsed, bricks falling into the house covering the rug with several inches of soot. At another place the chimney had also caved in and crashed through the roof into the kitchen. One person there scarcely escaped serious injury in the attempt to find safety and protection in the open. Elsewhere the people were found walking around the block in order to keep warm and to be safe from falling debris. Everywhere was evidence of the immense power of the earthquake.

Under these conditions it is amazing how people who otherwise have no thought of God now call on His Name for protection and even calmly testify that He will care for them; and others who present a calloused front and boldly announce that "if it's their time to die, they'll die," adding thereto, "for we're ready."

On the other hand, you hear people speak in a vein which at once indicates they are totally ignorant of the fact that it is God who makes the mountains quake and earth's foundations shake. Amidst all this it was comforting to be with those of the household of faith to acknowledge with them: "God is our refuge and our strength, a present aid in time of trouble." How sweet to be in the fellowship of those, who, while many are frantic with fear, may even now say: "In sweet communion, Lord with Thee, I constantly abide, my hand Thou holdest in Thine own, to keep me near Thy side." And thus we entered into the night. Between six and ten o'clock three severe shocks were felt with more to be expected. Not a thought to encourage sleep. To sleep in the house was not advisable so the next best thing was to fix the car with pillows, blankets and overcoats and park in the driveway. We were not alone. All along the street automobiles were parked in driveways, on the lawn, or on empty lots adjoining the prop-

erty. By this time a very heavy fog came up from the direction of the ocean, creating an air of mystery, an air which seemed to intensify the destruction which had been wrought and the fear which filled the heart of man. How sweet in such an hour is the fellowship with our God, how real then is the presence of the Comforter, the Spirit of God testifying within our heart that we are never alone. Never alone, no matter what the circumstances might be. To realize that we had company; that the angels of heaven were watching over our people so that none were harmed. How true became the words of the text to which we had listened just the other Sunday, "Cast all your burdens upon the Lord, for He careth for you." At a time like this we learn to know that we really have burdens, that we often attempt to cast them elsewhere or try to solve them ourselves, whereas we should have brought them to the Lord. Guilt takes possession of our heart and we are brought to confess our sins of omission. Amidst physical dangers we have great spiritual comfort. We look toward the hills from whence cometh our aid; to Him whom heaven and earth has made. How insignificant we feel compared to the spacious heavens — as a speck of dust; in the sight of God as nothing in ourselves; and yet, in the still of the night we were comforted when within our hearts we might exclaim: "From out the depths, O Lord, I cry to Thee; Lord, hear my prayer, to my voice attentive be, and my supplication hear." Songs in the night! Even though the earth trembled and shook we felt safe. Safe in the Father's care. What a blessing to experience the tender love the Father has for all His children dear. When we met for worship the following Lord's Day there seemed to be a new and stronger bond of fellowship, of one-ness, of spiritual freshness which permeated the services. It appeared clearer than before that under the guidance of Jehovah, this small group had been brought together, had united under one banner, had pledged their allegiance to the "faith of our fathers." That under His care they had assembled as a branch of His church to proclaim the mercies of God. Friends, we felt that the catastrophy of the earthquake had knit us more closely in bonds of spiritual unity. And as we look back over the months in which we have existed as congregation, we thank God that back in 1924 a movement took place which brought about a distinct line of demarkation.

On the other hand, we deeply regret that it became imperative to sever our connection with the Mother church; for we love the church in which we have grown up. But even the things we love and cherish must give way when they lead us away from the truth of God's Word. Love for the truth, love for the preservation of the "faith of our fathers, holy faith," the true longing, the desire of our hearts to be "true to thee, till death," the desire to bring up the children the Lord has given us in the true way of His covenant, all these surpass in importance the ties which bind us to friends and associations of long standing. It is grieving to behold the tendency to drift away from the truth of God's Word, the lack of emphasis given to doctrinal purity, and the catering to that which is superficial in spiritual things.

When we behold the present in the light of the past we must conclude that the separation of 1924 was founded on sound motives, upon honorable principles. We firmly believe that the Lord has given our church-group a tremendous task, an immense responsibility has been placed upon our shoulders. As He has given us grace to accept that responsibility so will He give us strength and wisdom and all things to carry on the work, to proclaim His sovereignty in all spheres of life. Although we are far removed from most of our sister churches, nevertheless we are fighting in a common cause. Geographical boundaries may separate us, but spiritually we are *one*.

Some time ago we might participate in the dedication of a new church building for the Redlands congregation. It was a pleasure to behold so large a gathering of believers, ready, willing, and eager to fight for the cause of truth. In Redlands our churches have indeed a stronghold, a fort, a place of defense and a center of offence, a place of refuge, where nearly three hundred souls are being instructed in the Reformed truth. Compared with Redlands, Los Angeles is but an outpost situated a little beyond the camp where you find the sentries walking the beat. The army has not yet advanced upon this city, the sentries have not been relieved. The reason is: they are waiting for reinforcement. Los Angeles needs a general, or to use a more fitting term, Los Angeles needs a shepherd.

A shepherd to guide the flock, to show them the advantages of their own pasture, to teach them that, although the neighbor's pasture may look more attractive, have more appeal, the food at home is richer; it is better for them not only for the present, but especially for the future.

Our people are hoping and praying that the way may be opened that they may obtain a shepherd to lead them into the way of truth. Our people are convinced that with good leadership consistently applied and with the help of God, many that are weak may be revived, many that are now slumbering may be awakened, to impress upon the thoughtless that God is God, always the same, as He was yesterday so He is today; as He is today so He will be to all eternity. What a glorious task; there are many difficulties 'tis true; but the difficulties make it more glorious. As brethren and sisters of one spiritual family we ask that you remember the work in Los Angeles. Remember them in your prayers; remember their small number; the great task, their spiritual needs, their material necessities and the great field which needs cultivation.

Corr.

326 East 76th St. (James Zoetewey)

The Solitary For God's Sake

To be solitary for God's sake demands self-sacrifice.

It is so contrary to man's nature and makeup. We are an organism. We are bound together with countless bonds. Therefore we crave companionship.

If then for any cause whatever you are called upon to stand alone, you will suffer.

That is true even in a very general sense. It hurts to be in the minority. For then the mockery and derision of the multitude is your portion. The minority has no right in the world.

To stand alone characterizes the believers.

They certainly are always in the minority.

They are torn from the organism continually. The believer is even called upon in many instances to stand alone in a very literal sense.

You have a few instances of it in Scripture.

And of all the solitary ones (Jesus excepted) I find Enoch the most attractive.

Judging from Heb. 11:5, 6, but still more so from Jude 14, 15, he must have been a terrifying but still attractive figure. Terrifying to the wicked but attractive to all God's people.

I always imagine him standing in the midst of a mob of the godless, hurling his thunderbolts of prophesy of judgment to come into their midst. With fists upraised he bears testimony of the evil which is so manifestly rampant in his day.

Listen to him! I assure you that he is preaching a sermon that is hardly attuned to the ear of those that do not love Jehovah. "Behold, the Lord cometh with ten thousands of his saints, to execute judgment upon all, and to convince all that are ungodly among them of all their ungodly deeds which they have ungodly committed, and of all their hard speeches which ungodly sinners have spoken against Him."

You see, the difference between Enoch and so many would-be prophets of our day is: They are concerned about man — Enoch is concerned about God. I know that the following expression is not wholly correct, but to illustrate my point very clearly: man is ever pitying man but no one pities God!

Enoch was concerned about God. It moved him to the quick when he heard hard speeches against his Father. And believe me, he reacted. As is plain from the above-quoted text. Four times he characterizes his age as *ungodly*. And calls down God's judgment upon them.

Enoch was concerned about God rather than man because he walked with Him.

Now, of course, Adam and Eve and all the old patriarchs before the flood walked with God. In the days of Enos man began to call upon the name of God. If then we read: Now Enoch walked with God, it must point to the degree of his life with God. Enoch walked with God more so then any other.

Walking with God, he loved Him, heard His Word and spoke it.

So he was set apart.

He became ever more the solitary for God's sake.

And suffered because of it.

Small wonder, that they sought him. They, the godless, must have grown tired of his condemnatory speeches and must have finally agreed among themselves to silence his voice for ever.

But Enoch pleased God. Oh! what a charm, heavenly charm, is there in these few words in Heb. 11. "By faith Enoch was translated that he should not see death; and was not found, because God had translated him: for before his translation he had this testimony *that he pleased God!*"

What a charm!

Imagine, my dear brother, that heaven smiles upon you! Just fancy: that great God, Who cannot be encompassed by the heaven of heavens, thinks on you!

To be well-pleasing to God is the greatest, the only boon for poor mortals.

What matters is then when the ungodly sinners around us think us odd, condemn us, yea, kill us all the day long. "The Lord hath come unto judgment!"

If only my Maker thinks on me!

Here for a while we will taste the bitterness of solitude for His sake and even His presence now in the valley is better than the mob. His communion removes the bitterness of the solitary.

But what a charm! He is pleased with us!

And the reward is sure. Bye and bye we will mingle with the multitude that no man can number. And all the glorious shining faces are turned toward the throne.

Turned towards our God, most blessed for ever!

G. V.

IN MEMORIAM

On June 19, 1933, it pleased our heavenly Father to take away from our side our dearly beloved Wife and Mother,

MRS. SIETSE DE VRIES,

at the age of 60 years.

We believe she entered the house not made with hands but eternal in the heavens. This is our great and only comfort.

The Bereaved,

Mr. S. De Vries
Mrs. J. Vander Laan
Mr. and Mrs. A. De Vries
Mr. and Mrs. N. Keegstra
Mr. and Mrs. C. De Vries
Lena De Vries
Mr. and Mrs. Wm. Pastoor
John De Vries
Mr. and Mrs. J. D. De Jong
Mr. and Mrs. J. De Vries
Betty De Vries
Clarence De Vries

Christ, the True Vine

I am the true vine, and my Father is the husbandman.
Every branch in me that beareth not fruit he taketh away: and every branch that beareth fruit, he purgeth it, that it may bring forth more fruit.
Now ye are clean through the word which I have spoken unto you.
Abide in me, and I in you. As the branch cannot bear fruit in itself, except it abide in the vine; no more can ye, except ye abide in me.
I am the vine, ye are the branches. He that abideth in me, and I in him, the same bringeth forth much fruit; for without me ye can do nothing.
If a man abide not in me, he is cast forth as a branch, and is withered; and men gather them, and cast them into the fire, and they are burned.
If ye abide in me, and my words abide in you, ye shall ask what ye will, and it shall be done unto you.
John 15:1-7.

The vine and its branches are but a figure of the organism of the church. This must be borne in mind or it (this figure) becomes unto us the yawls bearing us on into the miry waters of Pantheism. The vine urges its own vital saps into the branches. These same fluids — same not only in kind, but also as to number — circulate in both the vine and the branch. Further, the vine is rooted to the earth and serves as the channel thru which the vital elements, present in the earth, are transmitted thru the vine into the branches. It appears at once that the vine is a most apt figure of Christ both in His relation to God and to His body, the church. We at once recognize the point of convergence. Christ is the true vine — the head — in whom, according to the good pleasure of the Father, the fulness dwells. The term fulness is the signification of the aggregate gift of grace of which God is the creative source and Christ the meritorial cause, the seat and, so to say, the channel. This fulness is hidden in God and was made to dwell in Christ — divine — by whom in turn it is urged into His branches — the body of the church. However, we must guard, as was said before, against the error of Pantheism. We do so by carefully noting the point of departure between the vine in nature and the true vine Christ.

As to the vine in nature, its branch, in a most literal sense is an outgrowth of the vine. The branch is the vine extended. Christ, is not, as to His human nature, God extended; nor is the believer the projection of either the man or the God Jesus. If so, both this man and the believer were God. Christ as to His human nature is a creature. To express ourselves in the words of the confession (Artt. 18, 19) God sent into the world at the time appointed by Him, His own, only begotten and eternal Son, who took upon Him the form of a servant, and became like unto man, really assuming the true human nature, with all its infirmities, sin excepted, being conceived in the womb of the blessed virgin Mary, by the power of the Holy Ghost, without the means of man, and did not only assume the human nature as to the body, but also a true human soul, that He might be a real man . . . . The person of the Son is inseparably connected and united with the human nature; so that there are not two Sons of God nor two persons, but two natures united in one single person; yet that each nature retained its own distinct properties. As then the divine nature hath always remained uncreated without beginning of days or end of life, filling heaven and earth: so also hath the human nature not lost its property, but remained a creature having beginning of days, being a definite nature retaining all the properties of a real body. And tho He hath by His resurrection given immortality to the same nevertheless He hath not changed the reality of His human nature; for as much as our salvation and resurrection also depend upon the reality of His body.

The human nature is a creation of God and is not the very being of God projected in the sense that both the man Jesus and God are one in being, possessing, as to number, the same essence and life. As to His human nature, Christ as creature images God, exhibits His glories and is the sublime reflection of God's eternal self-knowledge.

Neither is the new man of the believer a projection of the Son of God. If so He, too, (the new man), were God. Man is a creature. Says the apostle: For we are His workmanship, created in Christ Jesus unto good works, which hath before ordained that we should walk in them. Eph. 2:10.

There is still another point of departure to be noticed. The same vital elements — same as to number as well as to kind — present in the earth, circulate, be it in a modified state, both in the vine and the branches. But the fulness to which the believers fell heir, is present in God as a creation, and is not poured out, so to say, in the human nature of Christ and urged by Him into His branches, so that, as is the case of the natural vine, the same vital forces — same as to number — present in God, are present both in Christ and the believer. Not in this sense is Christ the seat and channel of the fulness, of the blessings of the kingdom — a fulness merited by Him in time and imputed to both Him and His branches in the silence of eternity.

Though life spiritual is derived from God and urged by Christ into the believers, this life is not transferred from God to Christ and from Christ to the believers as water may be transmitted from one vessel to another or as the vital fluid circulating through the vine is extracted from the earth and transferred by the vine to the branches. There are, then, these differences.

What now is the important point of convergence? Why is the vine in nature an apt figure of Christ? This has already been pointed out. Said the Lord Christ: "I am the vine and ye are the branches" (John 15:5a). Once more, what is there about the natural vine that renders it a fitting figure of the Christ? Attend to Christ's answer: "As the branch cannot bear

fruit of itself, except it abide in the vine; no more can ye, except ye abide in Me . . . . He that abideth in Me and I in him, the same bringeth forth much fruit: for without Me ye can do nothing (John 15:4, 5).

The branch, then, cannot bear fruit of itself except it abide in the vine. The thought conveyed by the words of Christ is a matter of common knowledge. Life apart from the vine is death to the branch. The connection between the vine and the branch is a living one. The vine and the branches comprise an organism.

Christ's manner of speech is highly intelligible. The branch bears fruit if it abides in the vine. The vine, then, in relation to the branch is the seat of life. The branches live, thrive and bear fruit because the vine urges its vital saps, extracted from the soil, into its branches. The branch, then, can do nothing of itself. In a word, the relation is a vital one. So, too, do the believers live, thrive and bear fruit only if they abide in Christ. The connection between Christ and the believer is a living one. Life apart from Christ is death. This, then, is the point of convergence between the natural vine and Christ.

However, if the new man of the believer is an extension of neither God nor Christ and if the spiritual vital powers identifying themselves with the believer's nature are hidden neither in Christ nor in God as a creation, that is, as spiritual substance, transmitted first in Christ and thereupon by Christ in the believer, what may the character of this vital connection be; how must it be conceived of; how, in other words, is the believer connected with Christ; how does he (the believer) come into the possession of the fulness dwelling in Christ? In replying, let us set out with the assertion that the fulness of life made to dwell in Christ also dwells — must dwell — in God. But how? Does it dwell in Him as a creation, that is, as a spiritual substance? This cannot be. Things do not leave His being as a substantial product. Though He is omnipresent, creation is an event taking place outside of Him. Can it be, then, that this fulness dwells in God as spiritual substance one with His being? Indeed not. So the Pantheist thinks of things made. This fulness dwells in God — Father, Son and Holy Spirit— as an idea eternally contemplated; as an eternal deliberation and decision whose expression was merited by the suffering servant of Jehovah — Christ Jesus.

However, it pleased the Father that in Christ should all fulness dwell. Of this fulness Christ was made the recipient, the seat, the channel and the dispenser. Therefore He is the true vine. Such are His prerogatives in that He, being in the form of God, thought it not robbery to be equal with God; but made Himself of no reputation, and took upon Him the form of a servant, and was made in the likeness of men; in that He being found in fashion as a man, humbled Himself and became obedient unto death, even the death of the cross (Phil. 2:7-9).

But how does the life which believers have in themselves, dwell in Christ the vine? In replying we set out by distinguishing between Christ's humanity and divinity. Christ is real man and very God. And the fulness to which He fell heir when He entered the sanctuary in heaven and took His seat at the Father's right hand, dwells in both the man and in the very God. How does this fulness dwell in Christ the God? We remark in passing that the term fulness is a signification of the sum total of blessings merited by Christ. The term signifies more than the spiritual quickening of the spiritually dead yet elect sinner. It is this latter blessing, however, with which we have to do when dealing with the allegory of the vine. We are using the term fulness as a signification of this particular gift of grace — life spiritual. The question was asked how this life dwells in Christ the God. There is but one answer: also as an idea eternally contemplated; and as an eternal deliberation and decision. Herewith the question as to whom this life as an eternal conception was transferred from the Father to the divine person of Christ has also been answered. Whereas the Father and the Son are one as to being, this conception is eternally common to both, and cannot, therefore, be transmitted from the mind of the Father to that of the Son for there is but one divine consciousness.

We have not said enough, however. The fulness dwells in Christ, the God, not merely as a conception and decision but as a conception and a decision which He in the capacity of Mediator may and does, because of His perfect obedience, lawfully express and realize in His assumed human nature and in the spiritually dead yet elect sinner. This fulness, then, dwells in Christ, the God, in the first instance, as a right He may excersise.

However, this fulness dwells in Christ in still another sense, namely as a conception realized and expressed in His own human nature. Christ, the God, entered this nature, quickened and glorified it. He is, therefore, according to His assumed nature the temple of God, radiating the glory of the Lord of which the whole house is full. Thus the human body and soul of the person of the Christ was made to share in the glory merited.

As to the question how this fulness was transmitted from Christ the God to the assumed nature, let it be said that strictly speaking such terms as transfusion, transmission and transference are out of place here. The glory filling the human nature is a divine conception realized by the spirit in the man Jesus. The glorified body and soul of Christ is an idea in God's mind, realized by the quickening Spirit who prepared for Christ His human nature, entered and dwells in it as its sustainer, as the creative source of its powers and of the glory now dwelling in the exalted Christ.

Let us now direct our attention to Christ's branches — the believers. Here the same questions arise, namely, how is the life spiritual which the believer hath in himself to be accounted for; how is it

imparted? As with Christ's human nature, so with His body the church, the life in it is a conception present in God's mind and realized by Christ, Who by His Spirit, enters the spiritually dead yet elect sinner and dwells in him as the creative source of the life which He, by His sufferings, merited for His own human nature and for His branches — the elect sinner.

The statement was made that Christ by His Spirit entered His own assumed human nature to quicken and glorify it. So He did. However, in the sinner the Spirit performs a task not performed in Christ. In both Christ the man and the church He, the Spirit, dwells as the creator of life, yet with this difference: the sinner, being spiritually dead, corrupt and filthy, he regenerates and cleanses. Not so Christ, to whom the epitaph *dead in trespasses and sin* does not apply. Christ knew no sin. He, too, was reborn on the day of His quickening and glorification. His regeneration, however, was not the rebirth of a man dead to things right and holy. It was ever His meat and drink to do the will of the Father.

Thus we have penetrated a little further into the character of that vital connection between Christ, the vine, and the believers, His branches. What is our conclusion? None other than this that, though Christ is the vine and we the branches, the relation which He sustains to the members of His body is that of creator and creature. Though being branches of Him, we are and remain, creatures created in Christ Jesus. Thus it appears that the Pantheist would unlawfully be appealing to the allegory of the vine in support of his philosophy.

Now let us again face the question why Christ in relation to the believers calls Himself the vine. The question has but partially been answered. It was said that the speech of the vine in nature is that the connection between Christ and the members of His body — the believers — is a vital one. However, whereas the connection between the first and the third persons of the Trinity and the believers is as vital as that between Christ and the believer, the question will not be suppressed why Christ refrains from associating the vine with the Father and the Holy Spirit. We never hear Him say: "I and my Father are the vine." Such speech never passed Jesus' lips. To the contrary, He takes care to inform His hearers that His Father, in distinction from Himself, is not the vine but the husbandman, who taketh away every branch that beareth no fruit that it may bring forth more fruit. Why this association of the vine with himself only? There is a reason for Christ's manner of speech. In presenting this reason we must set out with attending once more to the vine in nature. Why must the vine in nature and its branches be thought of as comprising an organism? Because, the branches and the vine are vitally connected.

G. M. O.

(To be continued)

Ingezonden

Decatur, Mich., May, 1933.

Eerwaarde Ds. H. Hoeksema!

Zou u zoo vriendelijk willen zijn om bijgaand schrijven een plaatsje in de Standard Bearer te willen geven? Bij voorbaat dankend voor uwe welwillendheid.

Christelijke Celery Growers Vereeniging

Daar ondergeteekende voor de laatste jaren lid is geweest van een zoogenaamde neutrale Celery Growers vereeniging, heb ik wel ondervonden, dat wij ons, als Gods kinderen, daar niet thuis gevoelen.

Wij willen onze hulp en kracht bij God zoeken. Maar in de zoogenaamde neutrale vereenigingen, zoekt men het bij den mensch.

Ook zegt men, dat men neutraal moet zijn. Ik weet werkelijk niet wat neutraal is. Wij kunnen niet neutraal zijn. Wij behooren ons als Christen Celery Growers afzonderlijk te vereenigen om elkanders belangen te behartigen. Nu heb ik geen bepaald kerkgenootschap op het oog. Het heeft er niets mee te maken, tot welk kerkgenootschap wij behooren. Wij moeten als Gods kinderen elkanders belangen behartigen.

Wij moeten ons niet langer aan het individualisme vastklemmen, want daar schuilt gevaar achter. God wil dat wij onze plichten ook op sociaal en maatschappelijk terrein vervullen. En dan zijn wij als individuen te zwak om machtig of met eenige kracht op te treden. Alles gaat zich in den laatsten tijd vereenigen om kracht te krijgen. En moeten wij daar dan maar geduldig ons bij neerleggen? Wij moeten ons ook als Christenen vereenigen, en dan uit liefde elkanders belangen behartigen.

Christen Celery farmers, laten wij ons ook in de verschillende celery districten vereenigen, om zoodoende een Christelijke Celery vereeniging in Michigan te vormen. En dat er bij ons als celery growers ook wat meer eensgezindheid mag komen.

Moge de Heere het in die richting leiden!

Wm. Elling

Decatur, Mich., R. 3.

The Sunday School of the Fuller Ave. Protestant Reformed Church wishes to announce that a new pamphlet has been issued entitled "The Gospel" written by Rev. H. Hoeksema.

As the committee is endeavoring to secure as large a mailing list as possible, we are asking all persons interested to send in their name and address to the Sunday School Mission Publishing Society, 1043 Baxter St., S. E., Grand Rapids, Mich., and this pamphlet and all future pamphlets issued will be mailed to them.

The Committee.